

УКРАЇНСЬКА ДУМКА

UKRAINIAN THOUGHT

Число 1.

27 вересня 1946

Рік I

ЗНАНІ ІСТИНИ...

“У початку сотворив Бог небо і землю. Земля була пуста і неупорядкована. Темрява лежала над безоднею і дух Божий ширяв понад водами” — такими простими словами описує біблія хаотичний стан всесвіту перед початком світотворення.

Далі біблія оповідає, як волею — словом Божим з того первісного хаосу повстав організований всесвіт.

Так мислили люди й сприймали річі вже на світанку людської історії.

Коли перекласти цей простодушний опис на мову сучасних понять, то творчість — це впорядкування хаосу, організація неорганізованого, формування інертної безформної матерії на викінчений, натхненний ідеєю доцільності, конкретний твір.

Порядок творчості, такий: т в о р е ц ь (суб'єкт свідомої волі до творення) — м а т е р і я (об'єкт діяння свідомої волі) — т в і р (наслідок свідомого діяння на інертну матерію).

Створена по образу-подобию Божому людина творить, тобто формує матерію, після цього самого порядку: творець, — матерія — твір. За матерію для людської творчості служить уся доступна людині матерія докошишнього світу, в тому й сама людина і, як що можна так висловитися, — також “матерія” людських ідей. Бо ж кожен матеріальний чин в людській свідомості в початках повстає як нематеріальна ідея (уява, замір, образ, плян) того майбутнього чину.

Кілько прикладів з людської творчості, од простіших до складніших, допоможуть нам цей порядок уяснити:

Різьбар формує (різьбить, ліпить) в матерії (глина, дерево, камінь) орнамент, капітель колон, статую.

Маляр формує (малює, рисує) лінії, фарби, світлотіні — в містечкий твір — образ.

Мислитель, поет, журналіст — формують матерію думки, вираженої словом, — в філософську систему, поезію, газетну статтю.

Будівничий формує відповідні матеріяли — будує курінь, дім, храм, фабричний будинок.

В цей же спосіб механік творить годинник, машину і т. п.

Подібно ж, полководець творить — формує військо і державний муж-політик — творить організує державу.

В останніх двох випадках за матерію служать живі люди.

Конечною передумовою всякої людської творчості в кожній її царині є знання конструктивних властивостей матерії, (як її міцність, щільність, цпккість, спротив на тиснення й розтягання, відпорність на зовнішні впливи (вільготь, сухість, тепло, холод і т. п.)

Людина здобуває знання тяжкою дорогою досвіду, в послідовності від простішого до складнішого, від легшого до труднішого.

Сума досвідів, здобутих у боротьбі за існування й виведених з повторности явищ, дає готові правила — закони для творчості в тій чи іншій царині людського життя та його потреб.

Мир — за яку ціну?

СТАЛІН ВІРІТЬ В МИР І ДРУЖБУ

(Москва) Прем. совєтського уряду, ген. Сталін, дав московському кореспондентові часопису “Санді Таймс” інтерв'ю, в якому означив становище ССРСР щодо поголосок про нову війну, атомову бомбу, західні великодержави та сов. політику щодо Німеччини.

Відповідаючи на запити кореспондента, Сталін сказав, що він не вірить в можливість вибуху нової війни та не бачить, щоб існувала така небезпека. Треба вміти відрізнити гамір від справжньої небезпеки. Поголоски про можливість вибуху нової війни мають політичне тло і ціль: вимогти від політиків якнайбільше поступок та здержати демобілізацію армії. До цієї гри політиків не слід прив'язувати надто великого значіння.

Сталін сказав, що кінечним для вдержання миру і стабілізовання взаємин є усунення американських військ з Китаю. Атомова бомба не найважливіше, хоч дехто так думає. Шум довкруги атомової

бомби має скоріш пропагандивне значення, бо ніякої війни вона не зможе вирішити. Зрештою, таємниця атомової бомби не зможе залишитися в руках однієї держави, і її вживання буде законом захищено.

ССРСР вірить в можливість дружньої і тісної співпраці з західними демократіями, хоч ідеологічні різниці великі. Це, що в ССРСР розвивається і росте комунізм — не створює ніякої небезпеки для світу. Тяжко сказати, чи західні держави хотять оточити ССРСР, але навіть, якщо вони до цього змагали, їм це не вдасться.

Сталін уважає співпрацю з Англією за побажану й кінечну. Пожвавлення культурних і торговельних стосунків матиме добрий вплив на політичне співжиття.

Сталін заперечив, буцім-то ССРСР творить в Німеччині базу проти Англії та Америки. Єдина ціль совєтської політики в Німеччині це “демократизація і демілітаризація”

До ВП. П. ЧИТАЧІВ

Ласкаво повідомляємо Шановних Читачів, що від сьогоднішнього числа часопис «Наше Життя» буде виходити під назвою «Українська Думка».

Редакційна Колегія

Відгомін заяви Сталіна

Американські і Англійські урядові кола не оголосили ще офіційних коментарів на заяву ген. Сталіна, що її він дав, як інтерв'ю журналістові англійського часопису “Санді Таймс”, проте перші пресові відгуки прив'язують до слів совєтського державного керівника велике значення. “Таймс” пише, що заява Сталіна оголошена саме в пору, бо на Заході заіснували поважні сумніви щодо намірів ССРСР відносно західних держав. Часопис звертає увагу на категоричні й рішучі слова Сталіна, що висловив віру в порозуміння ССРСР з західними демократіями та можливість усунути обопільне недовір'я. Представники Англії, Америки та ССРСР в Німеччині та Австрії матимуть змогу практично приміняти лінію, накреслену Сталіним.

Н'ю-Йоркський “Таймс” підкреслює, що російські політики характеристичні тим, що в них слова не йдуть в парі з ділами, що і є причиною непорозуміння між Сходом і Заходом.

Цих правил можна навчитися, використавши готовий та випробуваний досвід од знавців.

Повстання виведених з досвіду правил полегчує засвоєння знання й заощаджує багато часу. Бо, при наявності готових правил (теорії якогось предмету) можна використати багатющий досвід попередників і цим до мінімум скоротити дорогу власного досвідчення. При такому засвоєнню знання власне досвідчення служить, головню, цілям перевірки

Дипломатичний кореспондент часопису “Манчестер Гардієн” впевняє, що заява Сталіна матиме корисний вплив на політику та знайде прихильний відгук у всіх державних мужів, Треба тільки знати, за яку ціну хоче ССРСР здобути співпрацю західних демократій, бо слова-словами, а діла-ділами.

Кол. мін. торгівлі ЗДІА Г. Воллес, що через атаки на закордонну політику ЗДІА щодо ССРСР мусів демісіювати, заявив, що слова Сталіна влили в серця мільйонів людей нову надію на тривалий мир. Деякі часописи пишуть, що заява Сталіна викликала в ССРСР дуже прихильний відгомін. Російський народ вірить Сталінові і, якщо він каже, що війни не буде, то війни не буде напевно.

Московське радіо передавало інтерв'ю Сталіна у продовж цілого дня на всіх найважливіших мовах. Преса Польщі, Югославії, Болгарії, та Румунії прийняла заяву Сталіна з великим захопленням.

ки правил для справдження теорій.

Людські досвіди, передавані з покоління в покоління, перевірені, справджені й удосконалені новими досвідами в кожній царині людського знання, складаються на науку, що заразом, здебільша, є й історією тієї царини.

Не інакше є й з народами. Кожен народ в своїх змаганнях зорганізуватися в найвищий форми спільного національного життя — в державі, пройшов власну доро-

гу тяжких досвідів. Ця дорога в більшості народів тривала довгі віки.

В цій дорозі кожен народ виробив власні правила-закони поступовання, як не в одному скористав з готових, запозичених від сусідів.

* * *

Довголітня неволя з правила спричинює одиницям різнородні псіхічні травми, як апатія, непевність рухів, ослаблення пам'яті й орієнтаційних змислів; ча сом травма виражається в хворобливій одержимості, як манія великості чи переслідування, боязнь простору і т. п.

Явища псіхічної травми уступають дуже повільно, а в деяких випадках не піддаються жадній курації.

Подібно, як з окремими одиницями, буває з одиницями збірними, з народами, що втративши власнодержавність, довгий час — протягом кількох поколінь, — зазнавали політичного поневолення.

В геніяльно-пророчій інтуїції Т. Шевченко передбачав момент в життю українського народу, про який з розпачем-жахом писав:

“Та не однаково мені,
“Як Україну злі люди
“Присплять лукаві і в огні
“Ії окрадену збудять...”

— стан України після пробудження з вікового сну-неволі до власнодержавного життя Т. Шевченко окреслив одним словом “окрадена”.

І це сталося з Україною в 1917 р. В масі своїй прокинулася з усіма прикметами — наслідками пережитої неволі, як не певність — нерішучість у політичних рухах:

Заник історичної пам'яті й досвіду;

Безпорадність в орієнтації — не знала, куди й за ким йти й кого слухати;

Манія переслідування — соціалістична частина української нації боялася не-соціалістів і навпаки;

Манія великості — виразилася в апотеозації абстрактного народу (нині виражається в перечуленості на пункті власної вишості, окремих світоглядних груп над іншими);

Боязнь простору — боязнь вийти поза етнографічні межі і дійти до меж колишньої великодержавності...

Всі ці аналогії легко довести й підсилити дійсними історичними фактами, що всі разом свідчать про складну псіхічну травму, якої Україна набула за час вікової політичної неволі.

За короткий період визвольної боротьби 1917-1920 рр. і, почасти, в періоді т. зв. “Непу”, Україна почала була приходити до свідомості, й були вигляди, що набуті підчас поневолення псіхо-травматичні об'яви уступають,

Сталося, однак, що нова хвиля поневолення, що почалася по програній 1920 р., була многократ сильніша, ніж перед 1917 роком. Цим самим підсилювалися також і від'ємні наслідки поневолення.

Друга світова війна сподіваного державного визволення й утвердження Україні не принесла, і вона далі перебуває в неволі.

* * *

Які завдання стоять перед політичними провідниками української політичної еміграції сьогодні, щоб вибороти Батьківщині її державну волю завтра?

На нашу думку такі:
а) усвідомити псіхічний стан українських мас, які в величезній більшості перебувають в умовах сучасної московсько-більшовицької дійсності, отже, в умовах

"УКРАЇНЬСЬКА ДУМКА"
"UKRAINIAN THOUGHT"
 AUGSBURG
 Somme-Kaserne

ВИДАЄ: В-во "Українська Думка"
 РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ: В.Євтимович,
 В. Коваль, М. Дольницький.

Редакція приймає сторони в годинах 10-12
 Адміністрація урядує від 9-12 і 14-17
 (кур'єр 127).

Присланих рукописів не повертаємо і в цій
 справі не листуємося. Підписані статті
 висловлюють погляд автора, а не завжди
 думку редакції.

Внесок Громика відкинуто

(Нью-Йорк) На засіданні Ради Безпеки дискусювало знову над советським внеском, що, держави — члени ОН, повідомили Раді Безпеки про розміщення своїх військ за кордоном, за виїмком кол. ворожих держав. Польський делегат др. Лянґе заперечував, будімо советський внесок має виключно пропагандивне значіння. Громикові, твердив він, йде про вдержання миру і дуже некорисним є факт, що Англія й Америка вміють здобувати на Раді Безпеки більшість голосів. Американський делегат, Гершель Джонсон, заперечував проти польських інсинуацій, будімо Америка впливає на перебіг голосування. Англійський делегат, сер Кеддоген, заявив, що про те, де розміщені англійські війська, можна довідатися з преси. Советський делегат, Громико, боронився тим, що його внесок не є спрямований проти Англії і Америки.

Підчас голосування відкинуто внесок Громика 7-ма голосами проти 2-ох голосів "СССР і Польщі". Франція і Єгипет здержалися від голосування. На цьому засідання відкладено.

СВІТ ПРЯМУЄ ДО ВІЙНИ

(Лондон) 31 визначних науковців і дипломатів з 10-ти європейських держав оголосили відкритого листа, в якому остерігають перед нерозумною політикою, заявляючи, що весь світ прямує до нової жакливої атомової війни.

Від імені Англії листа підписали м. ін. лорд Вансігарт, та лорд Бевередж.

дальшого поневолення й пов'язаного з ним дальшого від'ємного гиснення на псіхіку тих мас.

б) усвідомити собі в цілому стан і потреби української політичної еміграції та її творчі спроможності.

в) пам'ятати і не забувати, що гворець мусить докладно знати матерію, в якій він творить.

Для цього всього політичні провідники еміграції — мусять вдати-ся по вказівки до великої Книги Битія українського народу — до його історії та сумлінно пізнати в неї методи українського державного будівництва в усі часи ціяння-істнування українського народу.

В цій книзі вичитають і пізнають, при яких організаційних методах, способах і формах Україна підносила на найвищі шпигі власної великодержавности, а коли вона скочувалася до найнижчих низин національного упадку, політичного поневолення та втрати власнодержавности.

Тоді вибір найдоцільніших методів, способів і форм політичної творчости стане актом свободної — доброї та розумної — волі.

Варфоломій Євтимович.

Віriamo, що СССР хоче миру

(Радіопромова англійського журналіста)

(Лондон) Визначний англійський журналіст, Геральд Нікольсон, що перебуває тепер, як звітодавець, в Парижі, виголосив в радіо промову, обговоривши проблему взаємин Англії з СССР. Згадавши форму правління в Сов. Союзі, Нікольсон сказав, що англійці не довіряють ніякій тоталітарній владі однієї партії, що не може нічого доброго принести народові. Англіїці співчувають росіянам у їхній боротьбі за велич своєї держави, але вони вмовляють в себе, що мусить прийти до вибуху нової війни. Тому вони намагаються скористати на міжнародній арені, як довго вірять в свою перевагу, найбільше для себе. Ця їхня віра в теперішню перевагу і є причиною агресивної політики. Поступовання советської делегації на паризькій мировій конференції створює вражіння, що росіяни не вірять мировій конференції і вірити не хочуть в те, що мир може бути вдержаний. Проте англійці вірять що росіяни хочуть миру і нагоди відбудувати свою знищену країну. Це створює конечність остаточного порозуміння Англії з СССР.

Віче червоних американців

(Вашінгтон) На конгресі американських слав'ян промовляли польський амбасадор, др. Лянґе і югославський амбасадор в Америці. Голова Головного Комітету Демократичної Партії Америки закликав уряд подікавитися ближче цим Конгресом, на якому атакують закордону політику ЗДПА і на якому промовляють проти Америки офіційні дипломатичні представники союзних держав, надуживаючи з американської толеранції та свободи.

Діти України

(Нью-Йорк) — На засіданні Суспільно-Господарської Ради ОН прийшло до гострого удару між представником советської України і делегатом Вел. Британії. "Советський українець" домагався, що б західні держави репатріювали всіх дітей, що живуть в таборах-захистах для сиріт. Він заявив, що ці діти є нічим іншим, як гніздами, де підрастають молоді фашисти.

Делегат Англії відповів, що ніяк не можна відсилати дітей до тих країн, що дуже потерпіли в наслідок війни, бо там вони не матимуть відповідних передумов для розвитку,

Емігрують

(Берлін) — Згідно зі звітом УНРРА з трьох західних зон окупованої Німеччини виїхало звідтіль в останніх 4-ох місяцях 4203 особи до ЗДПА і 660 до Палестини. Б. року репатріювано до Польщі 234.000 осіб. Тепер перебуває в таборах армії ЗДПА і УНРРА ще 766.308 ДіПі, в тому 360.656 поляків, 101.750 жидів і 183.515 громадян балтійських країн.

Мирова конференція кінчається

Мирова конференція в Парижі при-спішила свої наради і має закінчитися 15. жовтня ц. р., цебто вісім днів перед відкриттям загальних зборів Об'єднаних Націй. Різні комісії, що підготували проекти мирових договорів з кол. васальними державами Німеччини, закінчать свої праці 5. жовтня. В днях між 5 і 15 жовтня відбудуться останні пленарні засідання мирової конференції.

Голоси про паризьку конференцію

Радіо Нью-Йорк: Ця сама дискусія йде від часу сан-франциської конференції і продовжується на всіх міжнародних з'їздах. Це дискусія між СССР і Заходом, при чому підставові поняття такі, як "міжнародний", "демократія", "вільні вибори", "свобода преси" мають тут і там різне значення.

Радіо Лондон: Перебіг конференції викликає-несмак, денервування, неспокій. Конференція збільшила підозріння, замість їх усунути. Промови Молотова виказують впертість і егоїзм. Молотов не звертає ніякої уваги на думки інших делегатів. В обличчі інструкцій з Москви Молотов є в тяжкій ситуації.

Швайцарське радіо: Ціллю советської тактики є гра на часі до хвилини, аж ситуація в Європі та Китаї складається так, що англо-американці погодяться йти на поступки. Майбутнє покаже, хто з противників зуміє вести довше цю боротьбу "на зужиття". Світ може прийти до єдності тільки тоді, коли СССР і ЗДПА погодяться вповні.

Радіо Москва: "Делегація Велико-Британії та ЗДПА відрікаються вже раз ухвалених постанов і нарушують

загальні засади миру. Американська делегація боронить завзято засади "рівних можливостей" та користується підтримкою Англії. Але саме ця засада служила поневоленню народів".

"Ньюз Кронікл": "9 р. Івот, оборонець малих народів є відважною людиною конференції. Дехто не погоджується з його методами, уважаючи їх надто гострими. Свою першу промову виголосив він всупереч порадам високих англійських чинників. Порозуміння з росіянами, що вживають слів "фашизм" і "демократія" у цілком іншому значенні, як західні держави, буде не легке. Проте конференція зробила де які кроки вперед".

"Нью-Йорк Таймс": Коли Молотов залишає залу нарад, щоб не слухати відповіді інших, або коли стосує з своїми васальними тактику обструкції та проволікання нарад, коли сумніваються в намірах західних великодержав — тоді наради переминюються на карикатуру парламенту майбутнього. "Ле Монд": "Це прямо неможливе, щоб після такої важкої війни в Середній Європі створилася наново система сателітів, як це було за часів Німеччини, з тією різницею, що місце Німеччини зайняв СССР".

3 українського життя

Важливі постанови Св. Синоду УАПЦ

(Від нашого кореспондента)

На 3-ій своїй сесії, яка відбулася, як ми вже про це повідомляли, 23-27 серпня ц. р. в Мюнхені, Священ. Синод УАПЦеркви виніс низку дуже важких постанов, з яких подаємо найактуальніші, що мають широке громадянське значення.

Синод виробив меморандум до ОЗН у справі управління українських емігрантів, що перебувають у Європі, розселення їх організованим способом по різних правних країнах світу та використання їх, як фізичної та інтелектуальної сили, для корисної праці людства.

Другою важною постановою Синоду була остаточна ухвала про відкриття в Мюнхені високої богословської школи з 4-ох річним курсом навчання для підготовки висококваліфікованого кадру педагогів і майбутніх церковних діячів УАПЦ з двома факультетами: богословським і педагогічним. Офіційною назвою цієї високої школи буде: Богословсько-Педагогічна Академія УАПЦ на еміграції в Мюнхені. Остаточне усталення програми Академії, професури та умов прийняття студентів, як також, час відкриття обох факультетів, будуть вирішені на черговій сесії Синоду в другій половині місяця вересня ц. р. На перші потреби організації Академії Синод асигнував 3.000 нім. марок.

Для об'єднання всіх вірних УАПЦ в цілому світі в одній спільній ідеї, а також наказаної інтересами українського народу потреби злиття обох Церков УАПЦ: т. зв. "Липківської" зперед 1921 р. і пізнішої канонічної в одну спільну УАПЦеркву — Свящ. Синод визнав за свій обов'язок звернутися до всіх організованих церковних українських православних осередків у цілому світі, а в першу голову до численні організованих осередків українського православ'я в США, Канаді і Бразилії з гарячим закликом об'єднатися в одній Українській Автокефальній Православній Церкві й утворити єдиний керівний релігійний центр для всіх православних українців на чужині, вірних ідеям Вселенської Православної Церкви та віковим традиціям українського народу, під зверхністю найстарішого ієрарха і ревного борця за релігійно-національну українську ідею — Митрополита Полікарпа.

Синод УАПЦ, з уваги на різні формальні перешкоди, що утруднюють переїзд до Австрії призначеного туди єпископа УАПЦ, постановив призначити на австрійську зону тимчасового адміністратора Митрополії УАПЦ, в особі митрофорного протоєрея, Ананія Сагайдаківського, з місцем осідку у Ляндеку (в Тиролі).

Щодо повної безпідставних і тенденційних закидів на адресу УАПЦ відповіди Голови т. зв. Російської зарубіжної Церкви, Митрополита Анастасія, одержаної на вислане до цієї Церкви "Інформаційне Послання" з церковно-історичним освітленням життя УАПЦ, проханням визнати її та увійти в молитовне з нею єднання, що було вироблене Собором Єпископів УАПЦ в березні місяці ц. р. в Еслінгені, Синод визнав повну відсутність християнської любови серед ієрархів названої церкви і зрозуміння будови Церкви Христової на землі, або повну непоінформованість про правдивий перебіг життя Православної Церкви в Україні в тяжких 1941-44 рр., що панує серед ієрархів Зарубіжної Церкви. Синод постановив вислати це "Інформаційне Послання" до Вселенського патріарха в Константинополі, Святішого Максима; антиохійського й усього світу Патріарха Блаженнішого Олександра. Патріарха і Папи Олександрійського та всієї Африки, Блаженнішого Христофора; єрусалимського Патріарха - Блаженнішого Тимофія; архієпископа атенського та всієї Еладської Церкви - Блаженнішого Дамаскина; Патріарха румунського - Святішого Никодима та (для інформації) Архієпископа УАПЦ, Теодоровича в Америці.

3-я Сесія Синоду постановила звернутися до влади про уділення йому дозволу видавати спеціальний синодальний орган, який має виходити, як місячник, п. н. "Богословський Вісник".

Крім того, Синод виробив проект регуляміну для всіх церковних управлінь УАПЦ, доручив усім єпископам всіх зон Німеччини утвердити при церковних управліннях місіонарські відділи для догляду за станом церковно-релігійного життя на місцях, виробив програму навчання релігії в школах, унормував справи видавання церковно-релігійної літератури і продажу річей церковного вжитку і т. д.

Меморіал УНР і УГВР

Як повідомляє Українська Прес-Служба від 15. 9. 1946 р. делегат Уряду УНР та Генеральний Секретар Закордон. Справ УГВР переслали до Секретаріату Міррової Конференції в Парижі та поодиноким делегаціям спільний меморіал, де з'ясували становище українського народу до питань, що є предметом нарад згаданої конференції.

Готуються до війни

Великі підземні заводи в Нордгаузені й Нідерзахсверфені в горах Гарц, продовжують виробництво Ф-2. Деталі для цих ракет виготовляються на металургійних заводах в Талі (теж в Гарцах). Випробування ракетних набойок провадиться в Пенемюнді поблизу устя р. Одри.

Великі 10,5 см. пушки для німецьких танків "королівський тигр" виробляються заводом Борзіга поблизу Тегеля (на північ від Берліну).

Заводи Цейса в Єні працюють на 90% своєї потужності. Вони виробляють оптичні струменти, авіаційні прилади і т. д. Заводи Юнкерса в Дессау виробляють щомісячно 300 моторів для винишувачів.

"Нью-Йорк Геральд Трибюн"
ч. 19770

Зброя страшніша від атомової бомби

Колишній міністр, сер Джон Андерсон, освідчив, що є роди зброї страшніші від атомової бомби. Цю зброю вироблено під час війни в хемічних та біологічних лабораторіях.

Сер Джон Андерсон, що під час війни відігравав дуже поважну роль у дослідженнях та при фабрикації атомової бомби, виявив, що ті нові роди зброї вже випробовано.

За "Піемо Жолієжа"

Читайте

"УКРАЇНСЬКУ ДУМКУ"

Греція і великодержави

В останньому часі політичне напруження між Заходом і Сходом, що проявляється також на Балканах, зосередилося особливо на Греції. Греція є єдина балканська країна поза советським впливом. Лежить вона далеко на схід від "залізної завіси". СССР. вона лежить на дорозі до Середземного моря, Англії вона охороняє хребет імперії, шлях середземним морем до Індії.

Важна стратегічна позиція зробила Грецію ще в старому віці місцем боротьби великодержав.

В другій світовій війні італійці пробували безуспішно захопити цю країну. Тільки німецький наступ в 1941 розбив відважних греків і довів німецьке військо аж на Крету. Король Юрій II. виїмаючи загрози. Подібно, як у Югославії, грецькі партизанські організації розділилися на лівих і правих комуністів (ЕАМ) і монархістів (ЕЛАС). Ще за німецької окупації в Греції панувала громадянська війна. Англія розуміла важливість Греції і не допустила до того, що сталося в Югославії. В 1944 р. англійське військо висадилося в Греції. Еміграційний грецький уряд вернувся в Атени. ЕАМ домагався зразу зречення короля. Прихильники монархії спротивилися. Громадянська війна між партіями шаліла. Ця війна тривала 42 дні. Англії не могли спокійно придивлятися до того, щоб комуністична меншість зі зброєю в руках захопила владу. Англійське військо допомогло придушити повстання. Для заспокоєння союзників Черчилль проголосив, що в Греції ліквідовано "троцькістів". Свій інтерес до Греції Англія показала візітами різних визначних людей в Греції, між ними і Черчіллем.

Однак, напруження в Греції не зменшилося. В лютому 1946 відбулися вибори до парламенту, що принесло монархістам більшість. Комуністи, що чули свою слабкість, пробували зробити вибори недійсними і збійкотували їх. Першим вчинком нового уряду, було при-

значення плебісциту про поворот короля на 1. вересня 1949 року., а не, як раніше пляновано, десь аж на 1948 рік.

Саме перед плебісцитом СССР почав велику акцію проти Греції. Повів її в Парижі і на засіданні Ради Безпеки в Лейк Саксес. і особливо старався міністр "самостійної радянської України", Мануїльський.

Советський блок обвинувачує Грецію, що вона, мовляв, загрожує мирові, а Великій Британії закидає, що вона заводить на Балкані колотнечу.

СССР домагається в товаристві Об'єднаних Націй слідства в справі утримування війська в "неворожих країнах". Здається, що це направлено не тільки проти англійського війська в Греції, але також проти англійського війська в Індонезії й американського в Китаї.

В Парижі грецьке напруження виявилось особливо, коли грецький делегат заявив свої побажання в справі прилучення частин південної Альбанії до Греції. Молотов виступав дуже гостро, кажучи, що Греція шукає перед плебісцитом заграничних успіхів, щоб відновити монархію. Совети підтримують також домагання Болгарії, країни, що пішла з Гітлером на західню Тракію, — на доступ до Егейського моря.

І це на рахунок союзниці Греції Горалд Келендер, американський кореспондент на Паризькій Конференції, пише про недобре враження, яке робить вибілювання Москвою буйних союзників Німеччини, і одночасне наплювання совами ворогів Німеччини, як фашистів і напасників. При цих дебатах дійшло до гострих виступів представників демократичних великодержав, особливо американського державного секретаря для закордонних справ Бернса. Великою моральною підтримкою для Греції було оголошення відвідін американської флотії в водах східного Середземного моря. Чотири дні після плебісциту мала

ця флотія з літаконосцем "Франклін Рузвелт" прибути в Пірей. Це показало прямий інтерес Америки до розвитку подій у Греції перед цілим світом.

Плебісцит показав, що Греція не дала себе Москві застрашити. Король Юрій II. покликано назад. Треба надіятися, що Греція внутрі загоїть тепер свої рани, зроблені громадянською війною, однак, небезпека для неї з загради не минула. Югославія вже давно мріяла про Солоніки і мала тайні договори. Болгарія претендує на Тракію. Альбанія заявляє, що греки переслідують альбанську меншість. Положення далеко на схід від "залізної завіси" є небезпечне. Знаком загрози є таємничі ракети, ті самі, що занепокоїли були раніше Швецію, а тепер появилися після плебісциту на Греції, немов би показуючи незадоволення вислідом. Однак, захід дійшов до висновку, що мир можна втримати тільки рішучістю. Рішуча підтримка малих союзників урядами Англії та Америки показує, що сумний досвід з гітлерівської Німеччини, яка була прямо спровокована до нападів слабою допомогою малим союзникам, не повториться. Англія та Америка твердо стоять за своєю грецькою союзницею, рівнож, як вони підтримують Туреччину проти зазіхань Москви. Греція, Туреччина, Персія, Китай — це ті країни, на яких відіб'ється дипломатична і потім воєнна боротьба за вплив советського тоталізму та західної демократії. Н. О.

СССР буде могутню воєнно-морську флотію. За час від закінчення війни вже спушено на воду сотні нових кораблів, бази яких знаходяться в новонабутих портах Кенігсбергу, Клайпеди й Петсамо. В р. 1939 СССР збудував 112 кораблів, а в р. 1940 — 18. Темпо будови флотії зростає щораз більше.

Советська преса твердить, що советські кораблі могутніші від відповідних їм кораблів у флотіях західних держав.

"Агітатор". За "Піемо Жолієжа"

Злочинно забуті

ГОЛОС КОЛ. ПОЛІТ-В'ЯЗНЯ

О, слава тим, які не піддалися
Солодкій грі вабливої соплі
Які, — як гордий Гавібал колись,
З смертельним ворогом не склали спілки.
(Ю. Клеє, "Прокляті роки").

Так пишуть поети!

* * *

Так було.

Після кількох років нелюдської каторги і приниження я відчув подих волі одного квітневого ранку 1945 року.

Я втік з концтабору...

Зорі водили мене по густих лісах і горах. Я тікав далі від людського ока. Удень припадав до землі, молив Бога, щоб ніколи не переставав падати дощ. В непогоду люди не вештаються по лісах.

Ішов тільки вночі.

Дощ, сніг, мороз були мої вірні супутники. Тоненький арештантський піджак в синьо-білих ласках і такі ж штани — це все, що було на мені.

Сіріє. Озираюся навколо, і мене раптом охоплює жаж!

Уночі я вийшов з гір і лісів, вони якось несподівано скінчилися на моему шляху.

Довкола чисте поле і німецькі села. Немає місця, де сховатись — тепер мене впіймають?

Боже! Невже немає рятунку? В цю хвилину я мав бажання зробитися таким маленьким, маленьким, як миша, але...

Що робити, що робити?

Нерви натягнуті мов струни, я не відчуваю голоду, не відчуваю втоми...

Що робити, що робити?

У ранішній імлі я помітив перед собою горбок і кілька дерев.

Швидше туди, швидше, швидше...

Напружую сили, біжу.

Дерев'яні колодки глибоко грузнуть у липку мокру глину. Ось і горбок. Він глибоко зораний плугом. Опускаюся на землю, в очах темніє, крутиться голова.

Розвертаю скиби розораної землі і лягаю в глибоку борозну.

Широко розкритими очима дивлюся в небо. Все, чим живу я останні роки, це — мої нерви. Нерви завжди рятують.

Іноді здається, що немає виходу, що смерть неминуча!

Смерть! При цій думці на допомогу приходять нерви.

В тілі, де тільки жевріє іскорка життя, раптом розгоряється полум'я.

Це роблять нерви!

Мов з решета, посіяв дощ. Я відчу-

ваю щораз більше води під собою. Земля холодна, дубіє тіло.

Порепаними губами я ловлю дрібні дощові краплі. Відчуваю гарячку. Лежу і перебираю думки... Кажуть, що приїде час у житті, коли дадуть знати про себе і холод, і дощ і оце, що лежу зараз у воді на холодній землі.

Все це, кажуть, "вилізе боком"!

Одігнав думки, вилаяв себе. От, дурень, знайшов про-що думати! Може сьогодні або завтра здохну отут, у цій багнюці?

А, може, впіймають та повісять?

Ранком другого дня місцевість цю зайняло американське військо.

Я був врятований.

Воля!

Праворуч від мене, в кількох кілометрах, сошою рухаються американські авта. Низько над землею пролітають літаки. Ще тут і там чути гарматні постріли.

Я стою на колінах і... дивна річ, зовсім не відчуваю радості з приводу свого врятування!

Раптом мов блискавка приходить думка! — Істи!

Тремтячими руками хапаю брудний буряк, що одної ночі викопав з кагату на полі, підношу його до рота, але в ту ж мить жбурляю геть від себе.

Тепер я більше не потребую буряків! Десь глибоко в серці запала гостра лють. Я з заздрістю дивлюсь на

місто, що там лежить переді мною в кількох кілометрах.

Там я дістану все!

В очах темніє, гуде в голові. Я знову лягаю в борозну. Ще не усвідомлюю того, що сталося. Пролетав до вечора, сонце спало. Я підвівся на ноги і... впав. Знову підвівся і, ледве пересуваючи ноги, побрів до міста.

Весна. Щебечуть пташки, із землі вибивається зелень. Ліворуч буйно зеленіє трава. Підходжу до ниви, придивляюся — шпінат.

Тьфу, гидота така! Як він мені увівся в печінки за роки сидіння по конццентрах. Заходжу на ниву і толчу шпінат ногами... Виходжу на шлях. Попереду калюжа води. Нахилився, черпаю руками і п'ю. Вода брудна, бридка. З дна піднялась каламуть. Я присів і чекаю, поки вона встоїться. Дивлюсь у воду. З води виставились на мене глибоко запалі в черепну коробку очі. Обросле щетиною обличчя, випнуті щелепи.

Невже це я?

Я здригнувся й зірвався на ноги.

Швидче до міста! Затиснув у руці ціпок і пішов...

Селянський двір. Заходжу з боку саду. Він у вибалочку. Тут і там розкидані порожні пляшки зпід вина, шоломи, рушніці, протигази. У цьому місці німецьке військо "боронило" підступи до міста. Під одним деревом я помітив візок із хатнім скарбом.

І жа? Промайнуло в голову.

ПОВОЄННА СВІТОВА ТОРГІВЛЯ

З початком другої світової війни торгівля між країнами почала руйнуватися. Все більше й більше в орбіту її діяльності почав втручатися хаос війни. Зпочатку торгівля припинилася між ворожими воюючими країнами та між країнами, що провадили транзитну торгівлю через терени воюючих країн. Далі, з поширенням вогнища війни на більшу кількість країн, торгівля ще більше почала руйнуватися і скорочуватись. Пізніше, зі вступом у війну Англії, а далі й Америки, коли прийшло до війни на морях та океанах і почалася блокада поміж воюючими країнами, то світова торгівля була зовсім зруйнована і майже припинилася. Залишилася вона тільки на невеликих секторах суходолу та водної поверхні, куди ще не досягла блокада підводних човнів. З великими труднощами й перервами торгівля відбувалася між Америкою та Англією на сході. На суходолі торгівля не припинялася між країнами Америки, південної та середньої Африки, Австралії та південної Азії.

Фактично друга світова війна зруйнувала економіку багатьох країн. Але не скрізь однаково і не всі складові її частини.

Треба пам'ятати, що промисловість (добувна, обробна та переробна) і сільське господарство — це найголовніші джерела торгівлі; транспорт сприяючий, діючий чинник.

У воюючих країнах, а особливо на терені театру воєнних дій, промисловість, сільське господарство і транспорт були зовсім зруйновані. Наприклад, в Україні було зруйновано сільське господарство, промисловість і транспорт.

В деяких країнах — найбільше зруйновано було промисловість і сільське господарство — трохи менше. Наприклад, у Німеччині.

Також було зруйновано сільське господарство, транспорт і промисловість в СССР.

В країнах, які користувалися з привозних сировини або паливом, промисловість мусила законсервуватися.

Перевантаженість транспорту військовими перевозками спричинювала також перебої в праці, та, доводила до застою певної галузі промисловості. Руйнація копалень, обмеженість

у користуванні транспортом, відсутність робочих рук — зменшувала, або й зовсім припиняли видобуток у добувній промисловості.

З усього сказаного ми бачимо, що цілий ряд негативних чинників зменшував кількість товарів, а то і зовсім припиняв продукцію.

З закінченням воєнних дій почали, насамперед, відбудовувати транспорт. А відбудований транспорт сприяв відбудові промисловості.

Далі економіка країн почала вимагати від своїх урядів поновлення торгівлі на засадах норм міжнародного права.

І дійсно, ми бачимо, що торгівля почала знову народжуватися. Почали складатися торговельні угоди.

Так, склали вже торговельні угоди такі країни: Швейцарія і Данія. Швейцарія вивозить продукцію своєї промисловості. Данія — харчові продукти. Ісландія склала торговельну угоду з СССР. Ісландія продаватиме рибу і риб'ячий товщ, купуватиме вугілля і ліс у СССР, Франція склала торговельну угоду з Югославією. Франція буде продавати устаткування і вироби хемічної промисловості, купувати ліс, коноплі копалини в Югославії.

Данія склала торговельну угоду з СССР. Данія буде продавати вершкове масло та м'ясо, купувати макуху, зерно. Америка склала торговельну угоду з СССР. Італія склала торговельну угоду з Бельгією. Вона купує у Бельгії кокс. Чехо-Словаччина склала торговельну угоду з СССР. Чехо-Словаччина продає вироби промисловості, купує вовну, металеву сировину, цинк і нікель в СССР. Америка вивозить харчові продукти, кам'яне вугілля до Європи. В такі країни: у Францію, Італію, Бельгію, Голландію, Данію, Португалію, Швецію, Фінляндію та Півд. Африку. Америка продовжує також свої торговельні операції з країнами Сходу, вивозячи туди предмети виробництва своєї промисловості. Англія продовжує торгівлю з Індією, Африкою та Австралією. З цих країн вона доставляє сировину для промисловості та харчові продукти. Зараз Англія ще збільшила вивіз продукції своєї хемічної промисловості, бо раніше з нею конкурувала Німеччина. Хемічна промисловість Німеччини в наслідок війни зруйнована. (Зак. на ст. 5).

»РАЙ« ПРОЦВІТАЄ ДАЛІ

Орган ЦК КП/Б Білорусі "Зв'язда" в ч. 163 за 17 серпня 1946 р. на своїх сторінках подає відомості про закінчення "великої колективної праці" над Історією СССР.

В рядках про значення Історії Білорусі в житті білоруського народу читаємо:

"Після того, як у 1917 році було скинуто в нашій країні владу поміщиків і капіталістів, білоруський народ в союзі з великим російським народом почав героїчну боротьбу за соціалізм під керівництвом партії Леніна-Сталіна.

У героїчні роки Вітчизняної війни з гітлерівськими загарбниками, білоруси зі зброєю в руках стійко змагалися за свою незалежність, за советську владу, за колгоспи, за соціалізм".

У такому "стилі" пишеться Історія Білорусі, точнісінько так, як і Історії всіх інших народів СССР.

Насправді "боротьба" за "колгоспи і соціалізм" виглядає зовсім інакше. В тому ж органі "Зв'язда" за 2 серпня 1946 р. ч. 159 під наголовком "У прокуратурі БССР" знаходимо відомості про той правдивий стан життя білоруського народу сьогодні: Замість виконання важливіших державних завдань — швидко, без втрат зібрати врожай і сповнити свій перший обов'язок перед державою повністю й дотерміново виконати план збіжжеставок — деякі керівники колгоспів допускають антидержавну практику — розбазарювання намолоченого збіжжя і використовують його на внутрішні — колгоспні потреби (віддають голодуючим колгоспникам! прим. ред. У. Д.), допускаються страсти при уборці й обмолоті. Охорона збіжжя в колгоспах і радгоспах поставлена погано, у зв'язку з чим воно розкрадається з полів.

Співробітник транспортної контори Головабезпечення Міністерства торгівлі, Куксо, домовившись з шофером цієї контори Ничипоровичем, вночі вивіз машиною на сошу Мінськ — Лягойськ з метою розкрадання врожаю з поля колгоспу. Відхавши від Мінська 30 кілометрів, вони вкрали з колгоспного поля немолочене жито в снопах і наладували ним повну машину.

Куксо й Ничипорович заарештовані й віддані під суд на підставі закону від 7 серпня 1932 року.

Робітниця цегельного заводу Лягойського району, Верамай, разом зі сво-

їми дітьми систематично стригла колоски на полі колгоспу ім. Буденного. Верамай заарештована й засуджена за стрижку колосків на 5 років позбавлення волі.

Бригадир колгоспу "Червоний двіжик" Ельського району, Кашель, замість організації охорони колгоспного врожаю, сам крав колгоспне збіжжя.

В ніч з 17 на 18 липня, Кашель, разом з колгоспником Козаком, обмолотили на полі 58 снопів, а зерно присвоїли собі. Бригадир Кашель і колгоспник Козак заарештовані й віддаються під суд.

У радгоспі ім. Молотова, Камаринського району гром. Сильвестрів разом зі своєю дружиною намолотили за ніч 6 пудів жита, заскритованого в полі. Сильвестрів з дружиною заарештовані.

Голова колгоспу "Сцяг Леніна" Брагинського району, Предчанко, замість виконання збіжжеставок увесь намолочений хліб роздав колгоспникам (Хіба це злочин? пр. Ред. "У Д.") Предчанко притягається до відповідальності.

О таке життя "вибороти" собі громадяни СССР у "вітчизняній" війні.

В. К.

ЧИ ГЕН. ДЕ ГОЛЬ ПОПУЛЯРНИЙ

(Париж) Державний уряд для перевірки прилюдної опії розписав анкету з запитом, чи ген. де Голь повинен створити новий французький уряд. 38 відсотків висловилося за тим, щоб ген. де Голь перейняв керування Францією, 45 відсотків висловилося — проти. 17 відсотків заявило, що їм ця справа байдужа.

НАДЗИЧАЙНЕ ЗАСІДАННЯ ІРАНСЬКОГО УРЯДУ

(Тегеран) Тегеранський іранський уряд відбув надзвичайне засідання, щоб обговорити положення в країні в зв'язку з вибухом нового повстання в одній з провінцій.

Уряд змобілізував в столиці військо для охорони порядку.

ПЕРЕД ВИБОРАМИ В ПОЛІЦІ

(Варшава) На засіданні Краєвої Ради (Парляменту) читано вдруге проєкт польського виборчого правилника (ордынації). Члени Польської Селянської Партії, на чолі якої стоїть заст. прм. мін. Миколайчик, зголосили низку поправок, щоб остерегтися підчас осінніх виборів від надуживань та неправильностей, як це було підчас останнього референдуму. Всі поправки партії Миколайчика відкинені більшістю голосів.

Я бігцем попрямував до візка.
— Гальт, гальт! — почулося із-заду.

Я став і обернувся на голос.

В десяти кроках від мене стояла суха, згорблена німка. Позад неї у схилі вибалку виднівся отвір до бомбосховища. Я зіціпив зуби і підійшов до бомбосховища.

Німка старечими очима приглядалася до мене. Потім гістично скрикнула і, майже непритомна, влізла до діри.

Я чув, як вона вигукнула:

— Гефтінг, гефтінг! (арештант).

— А гади! У сховищі сидите? — сказав я голосно і сів біля діри на сухий стовбур. Звідти ніхто не показувався.

Я зірвався на рівні ноги і вигукнув що-силь:

— Ессен! Ессен! (Істи).

З діри висулася голова з розкуйовдженим волоссям і червоними від безсоння очима.

Стара жінка простягнула мені шклянку молока і тонесенький шматочок хліба. Тремтячими руками я вихопив з рук старої данину і відразу все проковтнув.

Так, данину!

Вона сказала:

— Кайн маркт, кайн есеен... (не має базару, немає їсти).

Років трьох німча вилізла зі сховища. Пригадав своїх дітей... Десь до серця вкрадався жаль...

А де ж мої діти, що з ними?

Німча голосно заверещало й сховалося в діру.

Я повернувся і швидкою ходою пішов із саду до будинку. По подвір'ї ходили кури, гуси, із стайні чулося хрюкання свиней, ревли корови.

Пішов далі до хати з наміром знайти на кухні їжу.

Двері і вікна в будинку висаджено вибухом бомби. Тільки-но підняв я ногу на ганок, як хтось шарпонував мене ззаду і я покотився під стіну. Дві здоровенні собаки сіли поруч мене.

Перша думка — розірвуть на шматки, від якої виступив на чолі холодний піт. На щастя ціпок лишився у моїх руках. Обпираючись на стіну я підвівся на рівні ноги. Недалеко мене стояла знайома стара німка, і огидно підсміхувалась, стиснувши беззубі щелепи.

Я спробував посуватися попід стіною до брами, з наміром вийти з двору. Собаки відразу кинулися на мене...

Більше сміливості! — Підбавлював я себе. Підняв до гори ціпок і замахнувся на собак...

Дивна річ — Собаки підібрали хвости і кинулися в розтіч.

Здивована німка роззявила рота. Я спокійним кроком вийшов з двору... Сентиментам у моєму житті не буде місця — поклявся я сам собі.

(Уривок із спогадів. "СлаваУкраїні").

* * *

Сьогоднішня дійсність.

Було це півтора роки тому. Від

того часу багатьом політ'в'язням "вилазить боком" холод, голод, тортури, і виснаження. Та чи тільки ці фізичні недомагання, терпить сьогодні бувший в'язень німецьких катівень?

Ні, це не все! Ще у більшій мірі роз'яструються старі рани, моральні переживання, що їх на кожному кроці зустрічають бувші в'язні по наших еміграційних осередках.

Вже рік минув, як більш-менш унормувалося українське життя на вигнанні. Те, що з нами "говорять" сьогодні, і те, що нас "визнають" сьогодні треба завдячувати тільки боротьбі і жертвам українського народу, які він поніс у цій другій світовій війні.

Одною з таких жертв серед нас на еміграції є українські політ'в'язні.

Більшість із них це безіменні малі люди. Це селяни, робітники, інтелігенти або студенти, учасники партизанської і підпільної боротьби проти окупантів. Це ті, за спиною яких ховається багато панів з "рильцем в пушку", що "зуміли" підчас війни "приспосуватись" до "умовин", а тепер "каламутьть воду".

Там, де для них небезпека, вони бють себе в груди і галасують: "Ми переслідувані! Ми боролися! Ось наші жертви!". І тут вони показують пальцем на "кацетників".

Але там, де ці пани почувають себе в безпеці, вони сичать ненавистю до політ'в'язнів:

"Бач які герої? Вони сиділи?! Во-

ни тепер не працюють? Хіба, як ви по "кацетах" були (?!) то на вас молиться треба чи що?

Ще й сьогодні можна почути:

А за що вони сиділи? — Аноніми!

О, ці пани сьогодні вміють розписати і про "тоталізм" і про "диктатуру" українського підпілля, але ніколи про українські жертви тоталістичних окупантів. Чому?

Тому, що про такі жертви вони нічого не знають і знати не хочуть! Вони, навпаки, критикують і очорнюють ту кров пролиту. Бачите, кажуть вони, всі ті жертви спричинили "чужі" ідеології, "чужі" світогляди, що тими "ідеологіями" засмічена частина українського суспільства й, особливо, молодь. Дарма, що багатьом серед тієї "молоді" за тридцять перевалило. Чи хоч один поет — "трибун" або журналіст з "великим досвідом", написав до сьогодні бодай кілька рядків про обставини, при яких падали жертви тоталістичних окупантів? Нічого немає. Все мудрують, полемізують і все в порожнечу. Далі 1917 року ні кроку! Найтрагічніші часи від 1941 року, в яких опинився український народ, наче королева язиком злизала?

А хто ж скаже слово правди українському народові, на яке він давно вже чекає? Хто розповість йому про ті мільйонові жертви безіменних людей, закатованих у Гестапо, спалених у крематоріях і знищених у багатьох інших місцях? Чи може це жертви

З життя табору

Постанова Таборової Ради Сомме-казерне в Авгсбурзі

У зв'язку з оголошенням в часописі "Українські Вісті" ч. 36:

1) Постановою загальних зборів СУПІЖу в Авгсбурзі;

2) Постановою Управи "Української Спільки Селян" в "Сомме-казерне" разом з активом Спільки.

3) Відкритим листом до Таборової Ради "Сомме-казерне" проф. В. Шаяна. Президія Таборової Ради "Сомме-казерне" уважає за відповідне зайняти до згаданого слідує становище:

1) Стверджуємо, що Президія Таборової Ради діяла законно, на підставі ухвали Таборової Ради і на підставі пояснень влади, що видає ліценцію на таборовий часопис.

2) Не вважаємо за доцільне та етичне витягати внутрішні справи табору на широкий позатаборовий форум, вважаючи, що їх можна поладнати в рямцях табору, бо "погана та птиця, що своє гніздо каляє".

3) Вважаємо за недоцільне подавати ширшому українському громадянству своє становище щодо якогось факту, а тим більше у формі протесту, коли те громадянство не є цілком у курсі справи і то справи, що на терені нашого табору гягнеться вже більше, як три місяці, і коли тим самим громадянство не має змоги оцінити слушність прийнятих заходів на підставі засади "audiat et altera pars".

4) Уважаємо за непристойний і недопустимий в жадній поважній полеміці тон та поодинокі вислови в постанові СУПІЖу в Авгсбурзі, тим більше, що та постанова виходить від письменників і журналістів, які мають аспірації плекати українську культурну мову та є "покликані, щоб бути мозком і совістю народу" (з листа проф. Шаяна). Для вдержання власної нашої поваги підкреслюємо, що всяка дискусія повинна відбуватися в пристойних межах, не ображаючи та не змішуючи з болотом противної сторони тільки тому, що та противна сторона має в тій справі іншу думку. Вважаємо, що українське громадянство, по заходах

вжитих в тій справі, само оцінить її етичну вартість.

5) Так само лишаємо оцінку українського громадянства резолюції Загальних Зборів СУПІЖу в Авгсбурзі про те, що СУПІЖ "подасть до якнайширшої публікації в українській і чужоземній пресі"..., вважаючи, що виволікання наших роздорів на шпальти чужоземної преси ледве чи спричиниться до корисної української пропаганди, що власне повинна журналістам лежати на серці.

6) Зі згаданих причин маємо також застереження, щодо відкритого листа до Таборової Ради проф. Шаяна, який, крім того, поширив його поза табором. Рівночасно згадуємо, що проф. Шаян написав того листа, не будучи правдиво та об'єктивно поінформованим — між іншим судового вироку в тій справі не було — вважаємо не на місці оперувати в такому листі прізвищами і то тоді, коли більшій частині Таборової Ради приписується одвертий чи замаскований фашизм. Це справа небезпечна не тільки для тих осіб, але й для такої, демократичним шляхом обраної установи, як Таборова Рада, та, навіть для самого табору "Сомме-казерне", з опіки якого проф. Шаян користується.

Лишаємо також на боці справу до якої саме міри проголошення семиденної голодовки мало б бути чинником, який мав викликати моральний тиск на Таборову Раду, та змусити її поступитися перед невеликою меншістю в Таборовій Раді.

7) Відносно протесту "Управи Української Спільки Селян разом з активом спільки" то дозволимо собі звернути увагу на факт, що українських селян в "Сомме-казерне" є кільканадцять соток. Далеко менше з них, але все ж таки, коло 250-300 є членами Спільки Селян, а протест ухвалило тільки 58 осіб (і то з присутніх не всі були селяни), цебто, Управа Спільки і якийсь, нігде в інших товариствах не улегалізований, "актив". Таким штучно сконструйованим поняттям

можна завжди оперувати, підпираючи склад присутніх членів відповідно до потреб і замірів. Це є тим більш маркантне, що присутній на тих зборах член Президії Таборової Ради звернув на це увагу і застеріг, що доцільним є скликати в такій справі Загальні Збори всіх селян, членів Спільки, бо без того протест не буде правосильним.

8) Дозволимо собі підкреслити факт нігде нечуваний в нормальнім демократичнім світі, щоб члени якогось вибраного громадянством тіла, не погоджуючись з ухвалою більшості, зреклись доручених їм мандатів. Це не тільки легковажне ставлення до наданих виборцями обов'язків, але крім того, вказує на зовсім недемократичну поведінку та нагадує нам злочасні слова з наших визвольних змагань: "якщо Україна не буде такою, як я хочу, то хай не буде ніякої".

9) Вважаємо, що перед нашими часописами є більші і глибші завдання, як давати на своїх сторінках місце лайкам та одностороннім нападам, тим більше, що ульміський часопис присвятив цьому аж дві сторінки і мабуть тому вийшов у збільшеному форматі. (6 сторінок). Здається, що ми не дали до того ні приводу, ані прикладу, бо в першому числі "Нашого Життя" в Авгсбурзі, яке з'явилося у новій редакції, не знайшлося жадних нападів та особистих поракунків, що певно мало б місце, коли б приміром попередня Редакційна Колегія перebrала б знову "Наше Життя", або коли б попередня Редакційна Колегія була зачеплена такими протестами і в такий спосіб, як Таборова Рада. Вважаємо, що ціллю часопису є підкреслювати позитиви нашого життя, а, навіть, негативи лікувати позитивами.

10) Вважаємо, що згадані виступи і безпідставні та неправдиві закиди, які граничать з обвинуваченням Таборової Ради чи її Президії в фашизмі, хоч дії її були законні і ні в чому не перечили демократичним принципам, приносять тільки шкоду загальному українському еміграцій, а нашому таборові зокрема, і ті люди, що їх роблять, підрізують сучок, на якому вони самі і всі ми в нашому таборі сидимо.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Затверджена Загальними Зборами мешканців Табору "Сомме-казерне"

Авгсбург - дня 24. 9. 1946 р. Присутніх біля 1200 осіб, з чого 12 вийшло протестаційно з залі, 3 голосували проти, 1 утримався, решта голосувала "за". Заслухавши доповіді про справу зміни Редакційної Колегії таборової газети "Наше Життя" - Загальні Збори мешканців Табору "Сомме-казерне", постановляють:

1. Схвалити заходи, вжиті в тій справі Таборовою Радою та її Президією, як дії, що відповідають волі та бажанням переважної більшості мешканців табору.

2. Визнати, що кампанія, спрямована деякими мешканцями табору проти Таборової Ради, що знайшла свій вияв у постановах СУПІЖ та Управи Спільки Селян разом з активом" та в листі п. В. Шаяна — є ніщо інше, як намагання незначної меншості наки-

ПОВОЄННА СВІТОВА ТОРГІВЛЯ

(Докінчення з 4 ст.)

Аналізуючи повоєнну світову торгівлю, ми можемо зазначити, що об'єктом купівлі-продажі кожної країни є приблизно ті самі товари, що були й до війни. Але цього не можливо сказати про такі країни, як Америка, Англія, СРСР і деякі інші. Америка зараз дуже багато вивозить харчових продуктів, значно більше, ніж перед війною. По інших країнах Англія захопила позиції Німеччини. В наслідок війни і економічної системи СРСР перетворився з експортера на імпортера харчових продуктів, чого до останньої війни не було ніколи (крім 1921 р.), а навпаки, перед війною СРСР вивозив багато масла, м'яса, яєць, хліба і багато іншого...

Ще не помічається широкого розмаху у вкладанні капіталу у промисловість і торгівлю. Капітал впливається в промисловість і торгівлю. Капітал впливається в обіг дуже скупко й обережно. Можливо, він прочуває, що нема ще твердих підвалин для торговельно-промислових чинностей. Вже пройшло більше року з дня припинення війни, а мир ще не оформився й не закріпився мировими договорами.

З поверненням спокою й нормального життя всього світу, економіка кожної країни буде входить в свою колію. Відбудовання промисловості піде жвавіше і на торговельний обіг почнуть викидати більше товарів.

П. В-лг-

заради ідеології? Як бачимо, рештки тих жертв мусять самі говорити про себе! Але з "ідеологією" пізніше. Зараз мова йде про наші будні.

То від одного то від другого товарища чуєш скарги — хворію. Одні на сухоти, другі на ревматизм, плеврит, загальне ослаблення, малокров'я. Друга зима за плечима, немає одягу, немає взуття. Ліга Українських Політичних В'язнів неспроможна задовольнити найменших потреб своїх членів, бо має до розпоряджіння лише ті кошти, що їх з-поміж себе збирають самі ж бувші в'язні.

Багато місяців, як бувші політв'язні, що вчаться в Мюнхені і живуть в оселі ЛУПВ на Фрідріхштр. 53 ніякої допомоги від УНРРА не дістають. Мало вони голодували по німецьких концтаборах, голодують і тепер на німецьких картках. А що зробили у справі вияснення такого положення ті, що так підлещуються до молоді зі своїм "реформами перевиховання"? Вони пишуть про "демократію" про "толерантність" про "справедливість". Для кого? Це до цього часу ні один "журналіст-трибун" не написав, як молоді передчасно поstarіли в концентраційних таборах і як вони тепер живуть без унівської допомоги. Оті правдиві жертви тоталістичних режимів!

Відомо, що по осередках, якими опікується УНРРА, вже від кількох місяців видається допомога одягом та

додатковими харчами. У багатьох осередках невеликими групами живуть бувші політв'язні. Чи треба говорити про вигляд, у якому опинилися ці люди на волі рік тому? Голі, голодні, босі! Чи ж треба доводити, що цим людям у першу чергу треба було допомоги одягом, взуттям, харчами?

Кожний український осередок для таких цілей має установи соціальної опіки. Здавалося б, що особи, які їх очолюють, у першу чергу мусіли б подбати про забезпечення таких людей? І дійсно, по тих осередках, де керівникам дорога національна честь і обов'язок перед братом, політичні в'язні у першу чергу були забезпечені всім необхідним.

І установи Соціальної Опіки знайшли шляхи для того, щоб це зробити. Тим часом по тих осередках, де відношення до колишніх політв'язнів з боку керівництва вороже, вони і по цей день, крім дрантя, нічого не одержали, не згадуючи вже про додаткові харчі.

Як приклад такого "толерантного" ставлення адміністрації до жертв тоталістичного режиму, наведу українську оселю в Гаунштеттен. На цій оселі базперечно не вичерпуються "недуги еміграції", про які не згадувала попередня редакція газети "Наше Життя" у своєму додатку.

Прибув я до цієї оселі десь у червні 1945 р. Разом тоді тут нас знайшло-

ся до десяти кацетників. Прийняли нас "дуже радо". З великої радості нам приділили тоді "норму" харчів аж по одній третині від тієї, яку отримували ті, що "кров розливали". Очевидно цих панів турбувало наше здоров'я? Боялись, щоб ми, буває, з голоду не пообідалися та не дістали завороту кишок? Одну третину! Нам, тим, що тільки місяць, як знайшлися на волі? Ця зустріч нас приголомшила. Що тут за люди, думали ми. Ще свіжі були в пам'яті пережиті роки. Дехто не міг стримати себе і пропонував вжити "толерантних заходів" саме до тих, що галасують про толерантність, але тільки по відношенню до самих себе. Нахабство тих панів сягало так далеко, що напівживим мерцям вони говорили: кацетники мусять працювати! Жадних додаткових харчів, як це було по других осередках, тут ніхто з бувших політв'язнів не діставав. Потім прийшла допомога одягом. Через чорні ходи все, що було краще, давали родичам, знайомим. Десятки заяв бувших політв'язнів про допомогу були "гласом вопіючого в пустині".

Коли надія на співчуття українців була страчена, довелося звернутись до німецьких установ і з великими труднощами дещо задовольнили потреби перших днів.

Сьогодні положення з допомогою від УНРРА змінилося. Допомогу одя-

гом і додатковими харчами дістають лише ті, що працюють.

Бувші політв'язні у більшості своїй вчаться, або знаходяться на громадській роботі. Значить, не працюють, а тому допомоги позбавлені. Цим разом "згідно закону", як поспіють керівники української оселі в Гаунштеттені. Тепер допомогу тягнуть пани з "рильцем в пушку", бо вони як не рахівники, то комірники.

Може б і не треба було сьогодні нагадувати про такі неприємні для деякого "недуги еміграції", бо ж вічно допомоги не буде, а бувші в'язні теж мають совість — перестануть говорити про неї?

Але для того, щоб "толерантність", "справедливість" і "терпимість" дійсно таки запанувала серед українців, хоч нагадати панам, яким у першу чергу залежить на цьому:

Не зловживайте демократією, знайте міру!

Коваль В.

Москалі цілком одмінні від нас. Вони не бажать собі нашої приязні, нічого не хотять про нас знати, ані подати жадних відомостей про себе. Вони не хотять нової війни, але їх поняття про безпеку представляє мілітарну концепцію, яка доходить до того пункту, в якому стає рівнозначною з небезпекою для інших.

„Winterton„Report on Russia“

нути свою волю переважній більшості Таборян.

2. Осудити ту кампанію, побудовану на невірному висвітленні фактів та наклепах, як чин, що шкодить справі нашої національної єдності, порушує основні принципи демократії та не є гідним Української Еміграції.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Зегальних Зборів членів філії ЛУПВ в Авгсбурзі, що відбулися 23. 9. 46 з приводу перебрання Таборовою Радою "Сомме-казерне" редакції газети "Наше Життя".

Заслухавши інформацію члена філії ЛУПВ, п. Саранчука, про причини, що змусили Таборову Раду до перебрання видавництва під своє керівництво, а також зміну редакційної колегії, після дискусії членів ЛУПВ у цій справі Загальні Збори ухвалили резолюцію:

1. Редакційна Колегія часопису "Наше Життя" систематично поміщувала на сторінках часопису статті та повідомлення, які були скеровані на шкоду не лише української еміграції, а й цілій українській нації. Напр., "Урядовці і урядовані", "Централізм і федералізм", "Допомога молоді", "Анонімно держави не творяться" і т. д.

2. Зокрема, що стосується філії ЛУПВ в Авгсбурзі, Ред. часопису "Наше Життя" свідомо сфальшувала наші повідомлення або оголошення аж до ігнорування. Напр.: викинуто з статті точку про поширення статуту ЛУПВ, фальшиве оголошення про заборону ЛУПВ та інші.

3. Редакційна колегія "Наше Життя" замовчала про резолюції Загальних Зборів мешканців табору "Сомме-казерне" в день 6. 9. 46, що відбулися з приводу статті "Анонімно держави не творяться". На цих зборах, після цілого ряду виступів бувших політ'язнів та громадян, було рішуче засуджено появу цієї статті в українському часописі "Наше Життя", а рівнож в інших часописах, що вміщують подібні роз'єднуючі матеріали. Було також висловлено домагання перед Таборовою Радою про зміну Ред. Колегії часопису "Наше Життя".

4. Окремі одиниці, що намагаються створити враження, ніби їх покривджо зміною Ред. Колегії "Наше Життя", не мають на це ніяких моральних ні правних підстав.

5. Члени філії ЛУПВ підтримують заходи Таборової Ради щодо перебрання редакції часоп. "Наше Життя" і мають надію що надалі часопис буде мати характер загально українсько-національно-демократичний, який буде задовольняти духові потреби всіх українців.

6. Загальні Збори звертаються до Центрального Представництва, Обласного Представництва Української Еміграції та Таборових Рад з проханням: надати загально українського характеру часописам, що й досі ще ідуть шляхом бувшого часопису "Наше Життя".

7. Українські політ'язні всіх режимів звертаються до громадськості нашої еміграції з закликом бойкотувати тих редакторів, що злочинною рукою сіють незгоду серед нашої еміграції.

Управа Філії ЛУПВ.

3 НОВИХ ВИДІВ

(надісланих до редакції)

Проф. Др. МІЛЛЕР: Студії з ранньої історії Приоз'я. II. Антична колонізація Приоз'я — Видання Українського Морського Інституту ч. 37. — Женева 1946 (циклостиль) ст. 20

"ПІЛЯХОМ ЖИПЦЯ" ч. 7 і ч. 8 1946 — Орган Беларускага Дапамагавана Камітету у Ватенштедце (циклостиль)

"СТУДЕНТСЬКІ ВІСТІ" ч. 20 тижневик для членів Української Студентської Громади в Мюнхені (циклостиль) ст. 14.

"ЧАС" ч. 38 (50), Фюртх, тижневик.

"НА ЧУЖИНІ" ч. 17 і ч. 18 — Тижневий Водетель демократичної Думки. Фільсбурґ (циклостиль).

"УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО" ч. 12. Регенсбург, тижневик.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ" ч. 35 (45), Новий Ульм, тижневик.

"ГАРТ" ч. 5. Бад-Верісгофен, спортивний часопис.

"ЛУНА" ч. 30. Гайденау, тижневик.

Накладом видавничої кооперативи "УКРАЇНЬСЬКА КНИГА" друкується і з'явиться незабаром у продажі:

1. ЛАТИНСЬКА ЧИТАНКА Панчука

2. МАТЕМАТИКА (алгебра, стереометрія, тригонометрія, аналітика) збірник з поясненнями проф. Клименка.

Адреса: Verlag „Ukrainska Kryha Augsburg, Somme-kaserne. Realgymnasium

Промова Черчіля

(Цюрих) Кол. Прем. Англії В. Черчіл, виголосив у Швайцарії в залі цюрихського університету незвичайно знаменну промову, в якій він домагався створення З'єднаних Держав Європи. Початок повинна зробити Фрнція об'єднавшись з Німеччиною. З'єднанні Держави Європи повинні користуватись підтримкою Америки, Англії та, якщо цього забажає СССР, і Сов. Союзу. Ціль З'єднаних Держав Європи — створення таких життєвих умовин, щоб населення Європи змогло жити в мирі, безпеці і свободі.

Англіська преса побоюється, що СССР знову подумає, що Черчіл говорить від імені Англії та що він накликає створити З'єднанні Держави Західної Європи. "Манчестер Гардіан" пише, що промова Черчіля зробила погане враження на делегатів паризької мирової конференції. Черчіл, пише, часопис, своїми промовами підриває довіру до Англії.

Промову Черчіля передавали радіо-висильні Швайцарії, Англії, Америки, Франції та багатьох інших країн.

ВІДГОМІН НА ПРОМОВУ ЧЕРЧІЛЯ

(Лондон) Англіський уряд оголосив, що йому не було нічого відомо про зміст промови, що її Черчіл виголосив у Швайцарії. Черчіл не радився також ні з ким із міністерства закордонних справ.

Майже вся англійська та французька преса відкидає проєкт Черчіля про створення З'єднаних Держав Європи, як не реальний, а тепер ще й небезпечний.

В. Черчіл залишив Швайцарію, де перебував на відпустці і повернувся до Лондону.

КОНКУРС НА БУДОВУ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ НА ЧУЖИНІ.

Минає 350 років від проголошення Берестейської Унії. Частина українського народу, що перебуває на еміграції, відзначає ці роковини саме в часі найжорстокішого переслідування нашої церкви на рідній землі. Для утримання пам'яті цієї ділової Ювілейний Комітет при Апостольській Візитатурі Української Кат. Церкви в Мюнхені схвалив збудувати українську церкву в Мюнхені.

Для цього оголошується конкурс на типовий проєкт церкви на таких умовах:

1. Проєктowana Церква мусить мати характер української Церкви;
2. Церква своєю величиною має бути розрахована на 300 вірних;
3. Церква має бути побудована в основному з цегляного матеріалу;
4. Конкурсний проєкт може бути виконаний довільним технічним способом з мірилом 1:100, а пляни мають цілком характеризувати ідею автора і повинні складатися щонайменше з таких рисунків: а) поземний плян, б) перекрій, в) дві характ. фасади, г) перспектива;
5. за найкращі проєкти визначено 3 премії:

1. премія RM 4.000. —
2. премія RM 2.000. —
3. премія RM 1.000. —

6. Премії за нагороджені проєкти будуть виплачені протягом одного місяця від дня їх прийняття через конкурсне журі, а премійовані проєкти стають власністю Ювілейного Комітету.

7. Рішення про подання проєктів минає 30. вересня 1946 о 18 год. Полавати проєкти треба до канцелярії Апостольської Візитатури Греко-кат. Церкви в Мюнхені-Пасінгу. Склад журі буде оголошений пізніше. Вся інформація можна отримати в канцелярії Апостольської візитатури Греко-кат. Церкви в Мюнхені-Пасінгу. Обербіргермайстер Рундер-стр. 22.

Апостольська Візитатура
Гр.-кат. Церкви в Мюнхені,
Реферат Будови Церкви
при Апостольській Візитатурі
Гр.-кат. Церкви в Мюнхені.

КУПЛЮ фотографію оригінал:
Хор інтернованих українців Петровіського табору під орудою С. Солюба з 1921 року в Петрокові.

Добре заплачу готівкою або річима.
Авгсбург, „Сомме-казерне" Бл. III к. 48.
Оферти надсилати: „Фото-Світ"

СВІЖА УКРАЇНЬСЬКА МОГИЛА НА ЧУЖИНІ

† ПЕТРО СТЕФАНИШИН

Дня 4. IX. 46 р. несподівано помер, у 46-му році життя, в місті Кобург у Півд. Баварії ПЕТРО СТЕФАНИШИН, б. доброволець V-ї сокальської бригади УГА, б. абсолювент філософії українського університету у Львові, колишній довголітній організатор "Просвіти" і купецтва (С.У.К.і.П.) в Сокальщині і Белзщині, редактор видавництва "Голос знад Буга" в Сокалі та "Торговельний Інформатор" у Львові, співробітник багатьох культурно-освітніх та громадських організацій.

Нова українська могила на чужині виростала на кобурзькому цвинтарі, куди покійного відправили в останню дорогу мала українська колонія в Кобурзі під проводом о. О. Пасічника, таборового душпастира з Фрауендорфу.

ПОДЯКИ:

Почуваємось до обов'язку зложити щирі подяку всім, хто нам в днях нашого родинного смутку висловив в якійсь небудь спосіб своє співчуття з приводу передчасної смерті нашого дорогого сина, брата й швагра, ПЕТРА СТЕФАНИШИНА. Зокрема дякуємо Всч. о. О. Пасічнику, що потрудився з Фрауендорфу до Кобурга, за зведення похоронного обряду та глибокі слова потіхи над відкритою могилою, як також ресентів п. Хомутникові, також з Фрауендорфу, та українській колонії в Кобурзі за відправлення покійного на місце вічного спочинку, за вітні та квіти.

Кобург, у вересні 1946 р.

СТЕФАНИШИНІ й ГУДІ.

1—1 733

Стсим складаю найсердечнішу подяку за висловлене співчуття в моєму тяжкому горю й за допомогу в похоронах моєї найдорожчої дружини, Зої Гаврилюк ур. Семенюта, а саме: священникам УАПЦ хоріві тої ж церкви, Братству святого Володимира, Голові Табору Сомме-казерне, фірмі "Електроват" і її працівникам, Дітячому садочку, Союзові України, Приятелькам і Приятелям Покійної, Землякам, Співмешканцям нашого блоку і всім Табор'янам "Сомме-казерне", що прийшли й відправили на вічний спочинок св. п. Небіжку.

Хай Бог усім заплатить за Ваші добрі серця.

МУЖ І ДІТОЧКИ.

732. 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

Запис на кооперативний семінар при Українській Економічній Високій Школі у Мюнхені

В зимовому семестрі 1946/47 року розпочинається КООПЕРАТИВНИЙ СЕМІНАР під керівництвом проф. В. Мартоса по 2 години тижнево по обіді. Учасниками семінару поруч зі слухачами У.Е.В.Ш. можуть бути також особи, що:

1. мають матуральне свідоцтво, а також
2. мають зараховані чотири семестри високої економічної або торговельної школи, або не менше як п'ятилітню практику в кооперативних установах.

Запис у поведлінці, середі й п'ятниці від 10 до 12 години в канцелярії У.Е.В.Ш.

Канцелярія школи

БІЛОРУСЬКІ ЧАСОПИСИ

Штомесячні літературно-мастацькі часописи

▲ "ШЫПШЫНА" ▲

орган літературнага згуртавання
» Ш Ы П Ш Ы Н А «

Штомесячний релігійно-громадські часопис

»ЗВІНІЦЬ ЗВАНЫ СЬВЯТОЙ САФІІ«

орган Беларускага Праваслаўнага Аб'яднання

Адреса: Michelsdorf bei Cham (Oberpfalz)

W. eissruthenisches DP Lager Nr. 4 Block 6, zim. 3.

РЕСТОРАЦІЯ І КАВАРНЯ

»ГОВЕРЛЯ«

Авгсбург, Лінденштр. ч. 9.
Доїзд-трамваем ч. 4 і 2 до Вертах-бріке. Розпочинає після ремонту працю. До послуг громадянства смачні українські страви. Обід від 12-14 год. Вечера від 18-20 г. Ресторация приймає замовлення на прийняття, весілля, хрестини. Відчинено від 10 до 21 год.

СПОРТ

Ні чести ні самоповаги.

"Україна" — ВСА Авгсбург 1:8 (1:5)

Широко рекламована зустріч команд дружини ВСА притягнула 22. 9. 1946 р. на один із стадіонів міста до десяти тисяч глядачів. Зацікавлення було велике. Особливо, з боку німців та інших чужинців. Українці, беручи під увагу останні поразки "України", з тривогою чекали на початок змагань. Тривога швидко перетворилася на сором за себе, за загунів, а найбільше — за назву команди. Перша половина гри для "України" закінчилася повною її поразкою з рахунком 1:5. Друга половина пройшла більш менш "щасливо", з рахунком лише 0:3. До цього слід додати, що у другій половині гри українці змінили воротаря, а одного з одинадцяти позбулися, бо суддя усунув його з поля за грубу поведінку.

Натомість одинадцятка ВСА показала себе добре дисциплінованою і технічно зіграною. Швидким темпом гри, умілою і короткою пасовкою напад, німці цілий час здобували ворота "України" — проривами. З почуттям повної перемоги над "Україною" німці, з повним розчаруванням чужинці та з образою і соромом українці, не дочекавшись кінця змагання, залишили стадіон... Вислід був 1:8 на користь дружини ВСА. Чому ж програв "Україна"? Спостерігаючи гру української одинадцятки, доводилося дивуватись, як у недавньому минулому "Україна" могла здобувати "лаври" перемоги?

Воротар, це безініціативний манекен, що тільки розводить руками, а в критичні моменти ворожого нападу виявляє свою цілковиту безпорадність. У першій половині гри він до того розгубився, що сам "заніс" два м'ячі у свої власні ворота. Воротар не знав свого місця при подачі "корнера". Він стоїть посередині воріт, замість зайняти місце біля правої чи лівої штанги.

Захист може справитися зі своїм завданням, але тільки тоді, коли комусь із них м'яч потрапляє сам на ногу. Коли ж ворог швидким темпом прориває оборону, то захист "України" навіть і не думає поспішати на допомогу воротареві.

Така ж "тактика" оборони і напівзахисту. Шістька нападу технічно не зіграла між собою, темп млявий, бракує агресивності. Хоч деякі комбінації короткою пасовкою і приводили українців до воріт, "ворога", та бити по них не було кому, м'ячі летіли в "галаут". Ціле праве крило, а, особливо його правий край, у нападі, були мертві. Натомість лівий край (п. Макар), прийняв на себе увесь тягар біганини. Кожен у грі намагався бути самостійним. Замість того, щоб передавати м'яч товаришеві використовуючи для цього зручну комбінацію, нападаючий водив ним навколо себе доки і такий момент зникав, м'яч потрапляв до рук "ворогів". Два рази по воротах ВСА були одинадцятиметрові "пеналь", але "снайпер" ще не навчився своїй справі, і м'ячі минули ворота.

Брак техніки в грі, брак зіграності й дисципліни, а найголовніше нерозуміння межі чести супроти назви "Україна" та принаймні самоповаги до самих себе, (як українців) змушує українську громадськість сказати згаданій команді копаного м'яча своє рішуче слово — досить такої репрезентації! Один українець, що стояв поруч мене цілий час нерувався і пітнів. Піт з нього лився рікою. На сьомому м'ячі у ворота "України" він сказав: "От ледарі навіть багаті не хочуть... вони завжди на таку роботу! — вилаявся, сплюнув і пішов з грища не дочекавшись восьмого м'яча... В. К.

Накладом кооперативи

"УКРАЇНЬСЬКА КНИГА"

вийшла з друку книжка

FAIRYTALES

18 казок англійською мовою. Уклад дир. Штефан А. для навчання в школах, курсах та для самонавчання.

Книжка багато ілюстрована.

Ціна 3 рм.

Замовлення слати на адресу:

Verlag „Ukrainska knyha"

Augsburg, Somme-kaserne

Realgymnasium

Ціна 1 н. марка.

With Permission of UNRRA

TEAM 114. October 1945.

Buchdruckerei Anton Hieber, Augsburg 5000/28.9

Українська Думка

UKRAINIAN THOUGHT

Додаток ч.1.
Листопад, 6го жовтня 1946.

Новітні Герострати

В колишній Гелладі, де люди переганяли один одного у всякого роду досягненнях на славу грецького імені і грецької високої культури, пишно процвітали і всі роди мистецтва, і техніка, і воєнне діло, і торгівля, і наука, і все те, що підносило людський дух і людський геній на незрівнянні вершини досконалості. Люди, що своїм чином у перегонах до піднесення людського творчого духу переживали досягнення своїх попередників, надіялися високо-почесною назвою "героїв", увінчалися лавровими вінцями слави, породжували діду козлів хвалебних од і гімнів на свою честь і заслужували те за свого життя на будівництво ім'я "героїв". Іх не тільки величали "героями", на них дивилися, як на "півбогів". І не дивно - бо завдяки цим "півбогам" грецька культура створила цінності, які не тільки жили стародавнім еллінським світом, а якими, як непереверненими досконалостями, живуть людство аж по сьогоднішній день.

Але ця здорова конкуренція колишнього еллінського духу, ця старогрецька благородна, бо не вимушена "стаханівщина", попри всі свої додатні сторони, породила і від'ємне явище - безогляду гонитву нас за головокружну славу. Амбітні, але позбавлені творчих сил одиниці, в пошукуванні за всяку ціну слави для свого імені, почали здобувати її не шляхом творчого генія, якого в собі не мали, а шляхом здобутків високої культури, яких досягали інші. Безумець Герострат, якому слава творців недосяжної духовної культури не давала спати, щоб прославити на всі віки в людській історії своє мізерне ім'я, палив величний ефеський храм Теміди - гордої гелленської архітектури. І осміяв свого: минали тисячі років, а ім'я безумного Герострата живе в пам'яті поточних поколінь дотепер і житиме далі.

Герострати не були виключно в приналежності самого тільки еллінського світу. У своїх віках людство мало їх у тім чи інакше кількості і зберігло їх імена для наступних поколінь. Чи не мали наші оці своїх Геростратів німці з "великого" Райху в особах Гітлера, Гімлера та інших Розенберґів і Кохів?

Не бідна на Геростратів і наша українська земля. І, може, саме тому, що український народ, як і колишній еллінський, багатий духовністю. Чи ж не здобув собі слави грецького безумця в нашій історії такі наші землячки /нехай собакам сняться/ як Галагани, Кочубей, Іскри, Носи, Бреховецькі й сучасні "суверенні олігархи", "політики",

ім'я не мість числа? По яким же світить сонце, то чорніша буває тінь; до якої кравіше спалахує в історії якого-будь народу світле подум'я шляхетних людських поривань то - чорніше подум'я покривають себе гаді, які, в ім'я особистих мізерних інтересів чи хворобливих амбіцій, це подум'я намагаються пригасити, непомітно для себе самих, випилюючи собі в історії безсмертну славу грецького безумця.

А чи ж не маємо ми цих Геростратів довкола себе тепер? Огляньмося тільки навкруги.

Яке б творче гасло не залунали в наші дійсності нехайно, немов на знак магичної діски, відгукується йому, як собачий гавкіт у лісі, інше гасло, що має в зародку гадюче жало, яким хоне підтяти новоповсталу ідею або затруїти її. Збудуйте якоесь здорове об'єднання і назвіть його, скажемо, УНО, як вам відгукнеться нехайно звідкись лісовий луноч отруйне гасло ГУ /- / НО. Назвіть його ТУМ - відгукнеться десь ТПРГ-к. Закладіть якусь організацію ЦУП /скажемо, Центральне Українське Представництво/, нехайно і відгукнеться якоесь ДУП /Демократичне Українське Представництво/. І так без кінця.

Навіть у таких справах, як всенародний прапор, і тут, як собачий гавкіт - заперечення: не жовто-блакитний, а синьо-жовтий, чи синьо-блакитний, чи чорно-білий, чи якийсь інший. Навіть у таких справах, як єдиний, загальнообов'язковий, всенародний і неоспоримий прапор - і тут гавкіт: не "Христос хрестився",

Григорій Косач

Байда

Москві чолами б'ють парі -
Йому Господарг на Бухару, Мультанах...
Недарма славлять пісней Гетьмана
В степах Молдавії мандрівні кобзарі.

І генуезькі морці до зорі
Ведуть оповіді про Байду біля дубана,
До перла Шонту - Красна Роксолана
Його визорює в Сераї на горі...

Чайми вахляр хододить горно моря
І б'ється хижий вал у браму Едікулу,
Його вартує вірним псом челяка,

Доб не простяг руки із Подніпров'я,
Доб не вп'ялась у серце Істамбулу
Стріла опівуча з Байдиного лука.

.....

З М І С Т: В.Косач:"Байда" - О.Уд:"НОВІТНІ ГЕРОСТРАТИ" - Г.Княж:"ГОЛОВНІ ПЕРСОНАЖІ ПОВІСТІ "ФАТА МОРГАНА" - В.Дербана:"ВІСІСТЬ" - Два листи: "ЛИСТ З ЛОНДОНУ" - "ЛИСТ З ПАРИЖУ"-НАЛІ ПРИЯТЕЛІ: "Пані Ж.Кніппер" - Проф.П.Ковалів:"В БОРОТБІ ЗА ЄДИНИЙ ПРАВОПИС УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ" - Роздуми.

а Христос христився".

Цей геростратизм особливо набрав сили і заїнсталював собі міцні дікті в останніх часах - у часах органічно осоружного і донедавна, де обшлюбованого Геростратами, але тепер обов'язкового й про око прийнятого ними офіційно демократичного курсу. Раз, мовляв, демократія - значить, усе вільно. Чому вам можна, а нам ні? Навпаки, коли ви кажете "так", то ми, хоч і не сміємо цього робити, доконче мусимо гавкнути: "ні". Бо - демократія!

Горе нам із тою "демократією", якою задріпувалися навіть Совети, щоб голосніше й усе частіше мати можливість при кожній нагоді сказати "ні", коли здоровий глузд, інтереси людства і крик крові "ні" з-під землі тих, що вгинули за людські ідеали, говорять "так".

Здорово-творчі сили української стихії в особливому вираженні підкреслюють потребу напруженої єдності всіх сил української нації. Чуюмо це на кожному кроці тут, чуюмо це й з-за океану, де наші брати так формулюють вимоги часу: "Сили народу ніколи не міряються його кількістю і його добрими намірами, а тільки силою його єдності" (посол А.Глинка на українському конгресі в Канаді), або: "Знаємо лише один шлях до визволення - це братерська єдність" (із декларації українців південної Америки). Коли істота правдивої демократії каже нам про те, що і консерватист Черчил, і лейбурист Етлі, хоч і йдуть різними шляхами, але о д н о д у м о прямує до однієї мети, взаємно один одного поважати й один одному допомагати, то наші "демократи" /за привабливим прикладом деяких "демократів" на паризькій конференції/ на всякі заклики чи постанови про об'єднання відгукуються чинами спалення ефеської святині, ідучи слідами давніх і сучасних Геростратів і вписуючи свої імена в безсмертні аннали їхньої ганесної слави.

Можна, і повинно, мати свій, ніким не накінений погляд на речі, але воля більшості - це основний закон людського співжиття в демократичному світі. Тимчасом, коли деякі "демократи" ставлять своє "вето" на тому, що переходить із 2/3 голосів, а не звичайною більшістю, як вони самі того жадали, то це, вибачте, не демократія, а "демократія" /від "дим"/, не гін до творчості й об'єднання, а звичайне руйніництво і геростратизм.

Пора вже, здається, раз на завжди відмовитися від модної у нас ментальності, що мовляв, "хай не буде ніякої, якщо не така, як я хочу" /формула, зв'язана, між іншим, з ім'ям одного високознасученого нашого діяча, який цих слів ніколи в своєму житті не говорив!/. Бо тоді ми ніколи не вийдемо із зачарованого кола дітописно-нестерівської легенди про "велику й обильну нашу землю", в якій порядку ніколи не було, і все мусимо оглядатися за варягом, який, як добре вже навчила нас історія, не тільки свої порядки в нас заведе, а й тих услужних Геростратів у баранячий рік вігне.

Пора, кажемо, відмовитися від цієї хаотичної, демагогічної і анархічної "демократичності" і від системи вношення вічного непорядку в життя нашої "великої і обильної" землі, а в зв'язку з цим, чи не країна вже пора завести чорну дощину для занархізованих "непослушенців" і аматорів відомстватися в національній дисципліні та виставляти їх, як це було в найдемократичніший вік нашого козацтва, на "публіку", тобто на прилюдний осуд громадянства.

"Хто не во мною, той проти мене" - сказав Христос. Хто йде не за голосом української збірної совісті, той проти України - перефразуюмо цю Христову правду. А хто був проти Христа, той розпинав його. Бувають добрі наміри і в злих ділах. Але ніколи не знайдемо доброго наміру в такому чині, коли хтось уперто і послідовно іде проти загальної течії, проти збірної волі, хоч би й як він вірив у справедливість своїх поглядів і в радю своїх, як йому здається, "добрих" намірів.

Ми не знаємо, що зробив із собою Герострат по спаленні ефеської святині. Чи кинувся він у море по виконанні свого божевільного чину, чи повісився, як Іда, на смокозниці. На всякий випадок, ми маємо деяке почуття пошани до таких Геростратів, які, досягнувши "слави", ідуть на зговір із своєю совістю, кидають одержані срібняки в лице Каїафам і вілаються, як Іда з Каїриту. Але бунтується душа проти тих Геростратів, що живуть далі по завладенні ефеської святині і вишукують нагоди щоб поводити всяку іншу святиню, збудовану не їхніми руками й не силою їхнього або сфантазованого, або убогого злого й амбітно-безумного духа.

Атавирк відав тих, що спротивлялися його постанові зняти невинні, здаваторя б, феєри в правовірних мусульманських голів і перетворив у продовж 20 років прогнилу й протрухлу Туреччину в могутню державу. Ми відаємо тих, що складають феєри на всякий заклик здорового розуму до порядку - і від тисячі років схилимо голову перед варягом, ко раз-у-раз приходить княжити і володіти нами на наші "великі і обильні землі", в якій ніколи порядку не було.

Отже - або Герострати і хай живе варяг, або за порядок і геть із Геростратами!

О Д У Д

.....

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

В зв'язку зі зміною назви часопису повідомляємо:

1. Передплата виплачена на часопис "Наше Життя" дійсна й для часопису "Українська Думка".

2. Гроші за продані попередні числа часопису "Наше Життя" і в майбутньому й за часопис "Українська Думка" слід слати безпосередньо на адресу:

Адміністрація "Українська Думка"
Авгсбург, Сомме-казерне, Бл.1/27.

3. Замовлення на часопис "Українська Думка" приймає виключно Адміністрація часопису.

4. Коштортерам і гуртівникам знижка 15%.

Адміністрація часопису
"Українська Думка"

.....

О Г О Л О Ж Е Н Н Я

В и м л а з д р у к у и продається

"ГРАМАТИКА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ"

проф. П.К о в а л е в а

Гуртове замовлення приймає кооператива
"КОС" /Мюнхен, Розенгаймерплад, 46 а/.

1 - 3.

ч.743.

.....

"УКРАЇНСЬКА ДУМКА"
"UKRAINIAN THOUGHT"
AUGSBURG
Somme-Kaserne

ВИДАЄ: В-во "Українська Думка"
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ: В.Євтимович,
В. Коваль, М. Дольницький.

Присланих рукописів не звертаємо і в цій справі не листуємося. Підписані статті висловлюють погляд автора, а не завжди думку редакції.

Редакція приймає сторони в годинах 10-12
Адміністрація урядово від 9-12 і 14-17
(кур'єрні і 27).

Головні персонажі повісті "ФАТА МОРТАЛА"

До 82-річчя з дня народження М.Коцюбинського.

Повість Михайла Коцюбинського "Фата Моргана" змальовує наростаючі і спад революційних подій в українському селі доби 1902-1906 рр.

М.Коцюбинський - загальноновизнаний видатний письменник, тонкий психолог і вдумливий спостерігач життя. Тим то нам цікаво розглянути - яким саме він бачив тодішнє село, як показує він різні прошарки селянства.

Свій розгляд головних персонажів повісті ми хочемо почати з ініціатора змальованих автором революційних подій - Марка Гудз і закінчити дієвідатором, могольником їх Лукіяном Підпаров.

Відразу впадає в око, що Марко Гудз - за думом автора, представник революційного проводу на селі - поданий у повісті якось без "плоті й крові", виглядає скоріш, як схема, ніж як викинений мистецький образ. Уся його діяльність відбувається десь за даштунками, поза живою тканиною твору. Ми не бачимо його живої логіки, обличчя, не чуємо його живого голосу. Автор ніде не показує нам Гудзу безпосередньо: ні в домашній обстановці, ні на зборах сільської громади, ні в гуртках сільської молоді, до ті він нібито так ладко організував і "просвітив", ні навіть на побаченнях з його коханою Гафією Волик. Увесь час він діє через інших, і ми примушені сприймати його посередньо - через враження і оцінку тих інших. Словом, Марко Гудз в мистецькій тканині твору займає місце якогось "притуленого" персонажу, місце ринтованого будівлі, а не органічної частини самої будівлі.

Тож Марко Гудз, покликааний ідейним задумом автора /очевидно, первісним/ посісти чорове місце головного речника і керівника соціально-революційних змагань тодішнього села, - завдання цього, як то кажуть "не підняв", бо не спроміг виконати визначну йому наперед прем'єрську роль.

Образ Марка Гудзи мистецьки слабкий, неясний. Напевно, автор і сам відчував, що його Марко Гудз - непереконалий, не imponує читачам. Та нам здається, що автор цією невдачею не збентежений, бо в міру усвідомлення мистецької непродуктивності Гудзи він і "збивався в колодочки" Прокіп. Образом Прокіпа автор винагородив себе і читатів. Своєю прикладною смертю Прокіп відобував безсмертя, бо становить взірєць людям - членам громади. Гудз з подирав своїх друзів і коханців напризволяще, аби лиш врятуватися втечею. Цим самим він остаточно "тікає" в пам'яті читачів.

Проте і Прокіп, якщо рівняти його до таких персонажів, як Волик, Маланка і Хома Гудз - образ мистецьки не довершений. Ми це далі ще покажемо, аналізуючи його окремо. Зараз вистачить твердження /воно дуже важливе!/, що образи речників селянської революції, носіїв соціально-визвольної акції на селі - авторові не вдалися. Про це свідчать? Очевидно про те, що в сільській дійсності початку дев'яностих років не було ще живого, органічно-вирозлого представника цілеспрямованої революційної дії. Щось подібне "наклеювалось", але це не був ще тип.

Спробуємо без великого ризику продовжити догично думку до висновку: революція в українському селі була потрібна, вона була покликана вирішити багато заглиблених проблем, болючих питань. Але якого саме змісту і характеру революція, як саме вона мала розплутати заплутані соціально-економічні і національно-політичні протиріччя в українському селі - цього духовий зір автора не бачив, а подавати фальшиво справжній письменник не міг.

Зовсім інакше показано в повісті іншого представника революційної акції - Хома Гудз, доглядача панських воликів. Він увесь перед нами, як живий, ми не потребуємо чути про нього від інших персонажів. Читач бачить перед собою його пос-

тат: шкарубий, брудний одяг і таке ж обличчя, чує запах волового гною і Хома зухвалий, могольний сміх, чує його драгучу, повну уїдливості і цинізму мову: "Приїде коза до коза..." такий і уявляє собі, яка зашкарубла, запечена у Хома думка! Хома Гудз - ностальгійна, здавна відома українському селу. Прототип її ми зустрічаємо не в часах панщини. Тоді невідомий визиск і поневолення, при відсутності реальної перспективи хоч якогось подолання і просвітки, штовхали людей непокірної вдачі до стихійного, неорганізованого протесту, до анархічно-бунтарських виступів. Звичайно, Хома Гудз не становить простого повторення Миколи Джері Нечуя-Левицького чи Остапа з "Дорогого ціню" М.Коцюбинського, цих відомих у нашій літературі постатей протипанських бунтарів. Нові часи зумовили і нові риси в типі селянського протестанта. Хома Гудз, порівнявши зі своїми, більший нігіліст. Він не вірить, що варто пукати краєвого життя і справедливого ладу дійде, бо завжди не вірить у людську справедливість. Тим часом його попередники не вірили, що десь є краще, і рятунок бачили у втечі на Дунай чи де й далі. Жага помсти і руйнування всього, що так чи інакше пов'язане з панським господарством і владою полонила душу Хоми Гудза вкрай. Вона витруїла випалила в ньому всі дійсно людські почуття і нахили. "Пустити все в димом! Винищити панське кодино до ноги!" - Це єдина кагуча мрія Гудза. Тому він гостро вороже ставиться до плямового, хазяйського оцідного використання панського маєтку. Він лає дурнями Прокіпа, Мажугу та інших представників сільського активу, що обстоють і реалізують це плямове використання. Згрубілість душі в Хома Гудза особливо характеризується тим, що йому неприємно бачити щось чисте, невіснуте і гарне - воно його драгне, змушує болюче відчувати весь свій занепад і бруд. Як натура до того ж активна. Гудз не приховує свого невідомого багатства - всіх, що стоять над ним, що прагнуть піднятися вище, - стягти до нього, в таке саме багноту, в якому перебуває він. Зустрічавшись з Гафією, молодим гарним дівчиною, іудз криваво зухвало нагадує їй про неминучу перспективу бути наймичкою. Очевидно, старий воловик не такий наївний і не думав, що цієї мовою-хрюканням він робить дівчині приємність. Справа якраз у тім, що він нікому не збирається робити щось приємне.

Як мистецький образ, Хома Гудз довершений, повнокровний. Це вишоплений на папір кусник реальної дійсності українського передреволюційного села. Це - тип, щось підком "відстоїне" а не схема чи передчуття чогось, що лише формується. Тип, безперечно, негативний.

Прокіп Хандзоба - молодий селянин, неodrужений, належить до заможної родини. У творі він майже не показаний у своєму родинному оточенні. Звесь час він на громадській роботі - серед довірених селян або в гуртках молоді, з ними Прокіп читає літературу, доставлену Гудзом, там бере участь в обговоренні різних громадських справ і суспільно-політичних питань. Правда, разів зо два бачимо Прокіпа на розмові з Гафією, яку він несміло кохає, не маючи відгуку взаємності, проте Прокіпові якось самому ніяково, щоб у такі важучі для громадські розмовляти з дівчиною про любов. Тож він, навіть, не знає, що причина байдужості Гафії до нього лежить у відданості її Маркові Гудзи.

Але загалом Прокіп уже не так яскраво показаний, як Хома Гудз. На ступіні типу він ще не піднявся. Хоч це постать для села не чужа, органічна. /Не можна ставити його поруч з Гудзом: цей "викинутийся" з події села ззовні, приїждивши з міста, де він чи то працював на заводі, чи то сидів у тюрмі. У всякому разі Гудз буває в

Юність
/ сонет /

Г. Буряківцеві

Коли навколо нас шалить звірі,
За Україну й волю молоді
На смертну січу сміло я піду,
Невгасно сяють огнями віри.

В бол, можливо, гність золоту
Роздумать чобітьми чужі ховіри.
Та дастя не приходить без офіри,
Як без зими нема весни в цвіту.

Нас тисячі. Ми повні смі і рвії,
Ми скрізь - ми на землі, й на краях мрії,
Ми в перших лавках чину й боротьби.

Ми не впадем. Ми будем вічно жити,
Як лицарі, віщем безсмертя звіті,
Коханці слави й вічного життя!

Н. Д е р б и н а

.....

седі лише наїздами, порядком чи способом "від-
ряджень" з іншого, фабрично-міського світу. Що
яскраво і опукло виявлено в Прокопові - де Но-
го господарність, висока чесність і відданість
інтересам громади. Очевидно, він знав, що сіль-
ські сходили, організовані "куркулями", його
показувать хоч, може, й не думав, що як розст-
рілом, та ще батьківським руком. Проте він не
збрався тікати і на збори прийшов сам. Бо це,
все ж таки, в його понятті були збори громади,
а проти громади він ніколи не йшов. Прокіп ува-
жав себе службовцем і відпоручником громади, по-
доручила йому керувати покинутим панським маєт-
ком. У нього на руках були гроші цього маєтку -
тобто громадські гроші, за які, як і взагалі за
господарство маєтку, він повинен був дати звіт.

Прокіп так турбується, щоб ніхто не міг по-
тім сказати, ніби до його рук припало щось з
громадських грошей, що в обличчя явної все-
щертності просить поразувати гроші і ствердити,
що він здав усе "до копійочки". Не вважаючи на
скептицизм щодо цього місця у деякій частині
читачів, ми особисто належимо до тих, що не по-
чувають тут фальшу. Навіть, навпаки: це місце -
найяскравіше з усього, що стосується до окрес-
лення образу Прокопа. Це два-три таких місця -
і цей персонаж, на жаль, непропорційно блідий,
порівняно до своєї питомої ваги в потенційно
му шийні, до свого, так мовлять, ідейного наван-
таження, - заяскрів би всіми барвами перед чита-
чем, дарчи йому тим самим чимале внутрішнє за-
доволення. Бо читач - завжди однаковий: йому
подавай, щоб яскравими були впершу чергу позитивні персонажі!

А Прокіп, безперечно, стоїть у центрі най-
більших і найглибших творчих стремлень і симпа-
тій автора. Це образ справжнього селянського і
деаліста, позначений найближчими авторові ри-
сами: ділова хазяйновитість, висока особиста
чесність і відданість громаді. Якщо Прокіп, як
мистецький образ, дещо силіветний, не досить
вріс у ґрунт реальності, сприйманої читачем у
повісті, то, очевидно, до цього є підстави: ре-
альне життя, тодішня селянська дійсність не да-
вала ще мистцеві матеріалу для довершеного, ви-
кінченого образу. Образ селянина-будівника, що
гуртом творить гармонійний суспільний лад, де
прагнення особистого добробуту і щастя поєдну-
валися б з добробутом і щастям громади, де ці
два одвічні первні - особисте й громадське -
не лише не заходили б у суперечність поміж со-
бою, а взаємно один одного підпирали й обумов-
лювали.

нам задляється розглянути ще подружжя Во-
ликів і Лукіяна Підпару. Хоч у повісті їм при-

свячено багато місця, проте з нашого погляду і
оцінки - це периферійні персонажі. Вони не да-
ють ніякого вкладу в справу творення кращої, шир-
шої людської громади. Перші двоє, тобто Ан-
дрій Волик і Маланка, не мають дати через свою
абсолютну відсталість; тим часом третій - це лі-
нія заперечення матеріального, отже, і духового
розквіта селянства. Боротьба Підпару проти най-
менших спроб перемінити сільські умови життя
має егоїстичний, вузько-становий характер і ви-
являє грубу жорстокість.

Андрій Волик і Маланка убогі господарсько,
духово й інтелектуально. Вони лиць сильні мрією,
бо ж власне, їм більше ніщо не під силу. Але
поза цим спільним, у подальшому вони різняться
між собою.

Насамперед, Маланка виявляє більшу стійкі-
сть і послідовність, ніж її чоловік - людина
хитка, без ґрунту. У Маланці з великою силою
проявляється віковична селянська прив'язаність до
землі, до праці на ній і власності. Образ Мала-
нки в повісті живий, яскравий, наочний і огор-
нений якимсь теплим сяйвом. Симпатичний образ.
Симпатій читача не руйнують, навіть, картини
її лайки з чоловіком. Читач бо розуміє причини
її драматичності у відношенні до ледарського Ан-
дрія Волика і прощає їй.

Андрій Волик поданий у творі тез яскраво.
Ми бачимо, що цей сільський бідняк змушений
більшість свого віку наймитувати в пана, бо в-
ласний кланіть землі не може забезпечити міні-
мальних потреб його родини. Він з родиною живе
надголодь, не має в що одягтися, і вагаться. І,
все таки, читач, ставлячись до Андрія Волика і-
накше, ніж до Маланки. Він має для нього не сті-
льки співчуття, скільки осуду.

В чому ж причина? Причина у Воликовій про-
повіді і практиці неробства, "легкого" життя з
дешевим пивом. Волик ні про що так не мріє, як
про "готові гроші" і квартиру пива. Замість пра-
ці в панському господарстві /про що раз-у-раз
нагадує йому Маланка/, щоб справді підтримати
коч трохи свою родину, Волик ловить рибу і ці-
лими днями розводить терези з Хомом Іудзем
на тему майбутнього відкриття гуральні. Андрій
бачить, проти землі, хліборобства, він - за
"фабрику". Проте вихвалювання фабрики, бо вона
по думці Волика забезпечує "легке життя" рап-
том уривається і заступається дотог лайкою і
погрозами на адресу фабричної машини, коли во-
на Воликові в гуральні відтяла пальці.

Андрій Волик - випадок нездорових, нерегу-
льованих соціальних умов і взаємин українсько-
го дореволюційного села. Це тип вибитого з ко-
лії декларованого селянина, що відірвався від
землі і не став на рейки фабричного робітника.

Сільський багатій Підпара заперечує цілком
ліній соціальної перебудови села на якихсь ін-
ших, більш справедливих основах. Це він зі сво-
їми поплічниками обертає в порожнє мариво, у
"шату Моргану", виношені під серцем, вистража-
ні мрії Маланки про власну земельку і скромне
селянське щастя. Цікаво зазначити, що сільські
багатії на чолі з Підпарою вдаються до провока-
ції і залякування. Вони пускають погослову, що
влада дарує громаді грабунок та знищення пансь-
кого маєтку і ніякого в селян не каратиме, якщо
громада сама "візьме в руки" і покаже "бунтів-
ників". Це, мовляв, єдиний засіб загладити про-
вину і врятувати село від виселення і Сибіру.

У розмарованому українському селі Підпару
були, і роля їх у революційних сільських подіях
саме-такор мала бути. Це також т и п, конденсо-
ваний кусник живої дійсності. Він уміє будувати
власний добробут і щастя, але кохтом добра і
щастя інших. Інтереси громади, загалом Підпару
завжди підмінював і підмінюватимуть вузько-е-
гоїстичними, власними інтересами. Копрарда, ук-
раїнське село, принаймні у Великій Україні, ни-
ні вже зовсім не те, яким воно було в 1905 на-
віть у 1918 роках. Совітська "круподерка" пере-
молода його дуже ґрунтовно.

На цьому ми закінчуємо розгляд основних пер-

Лист до Листів

Англійська газета "Таймс" видрукувала 25 серпня ц.р. лист відішпа Гіббса, в якому цей виробничий публіцист і письменник ставить перед англійською суспільністю проблему вирішення долі українських скитальців. Подано цей лист до відома наших читачів, передруковуючи його в час. "Дума" Тайдемаз/ч.31.

Р е д а к ц і я

До редакції газети "Таймс".

З переданих статей і кореспонденцій Вашої газети бачимо, що проблема політичних скитальців, які заповняють Європу, набирає чимраз поважнішого значення. Дотепер це майже ніяких конкретних заходів, щодо поліпшення долі політичних скитальців, не зроблено. Великі кошти, витрачені на утримання таборів, не поліпили й не можуть поліпити долі тих, що мешкають по таборах, а тим більше ніякого зусилля не дали. Я дозволю собі зробити деякі пропозиції щодо однієї з них мені, групи скитальців. В британській та французькій зонах Німеччини і в Австрії є до 350 тисяч українців, які не бажають повернутися додому, боячись переслідування за політичні та релігійні переконання.

Офіційні представники Військового Управління, УНРРА/ британської окупаційної зони Німеччини в своїх звітах про скитальців подають, що ця група українців є найбільш морально витримана і в індустріальному відношенні добре вишколена. В своїх таборах вони, не маючи відповідних матеріалів та інструментів, побудували школи, церкви, організували майстерні, театри і т.д. Вони не хочуть сидіти без праці і вести паразитарне життя, вичікуючи ласки від когось, а хочуть, замешкавши осіло, жити вільно та чесно працюючи не боячись жодних переслідувань.

Тепер у Великобританії відчувається брак сільсько-господарських робітників та шахтарів, а з від'їздом 384 тисяч німецьких військовополонених брак цей відчувається ще більше.

Чому б нам не прийняти на ці роботи українських скитальців, не як невілнзків чи вивуватців війни, але як платних гостей-робітників? Наша національна економіка в стані вижоговості їх за їхню працю і одночасно, хоч частково, в гуманний і практичний спосіб розв'язати проблему переселення скитальців. Ми не потребуємо боятися, що вони можуть лізти в нас стадами

.....

соннихів твору "вата Моргана". Може дехто схоче закинути нам, що ми обминули Гафійку. Мовляв, це ж представники крайньої частини селянської молоді і взагалі мий персонаж.

Не хочемо багато сперечатися, бо Гафійка і нам симпатична. Але ідея настільки і сюжетна лінія Гафійки - ті самі, що й Прокопа. Прокіп гідно заступає прагнення думи й дії передової селянської молоді. І Гафійка, не кохаючи Прокопа земно, ідейно з ним споріднена і в дальшому пішла б по його слідах. Ми майже певні, що якби революція перемогла, розв'язавши, як слід, наслідки земельну справу, то Гафійка була б Прокопова, відійшла б від Гумі..

А всім признаємось, це трохи неадаптичний виступ, на молоді звачаючи. Загалом ж беручи, важливо те, що чогоось нового і більшого, порівняно до Прокопа, Гафійка, як мастицький образ, дати не може. Тому зупинятися на ній окремо не має потреби.

Б р и ж а к.

гістьми, бо, очевидно, переселення їх до країн Америки, де вони мають скільні та багаті українські кола, які з великим багатством чекають на них, має бути розв'язане в слушний час. Українці є знамі як добрі сільсько-господарські та індустріальні робітники, бо їх батьківщина є кмітливим Європи в продуктуванні зернових культур, а також має дуже розвинені копальні. В Канаді українці виказали себе як надійні робітники, що освоїли не зовсім незайняті західні степи Канади. Навіть в Сибіру освоєння пустирів було проведено здебільшого українськими колоністами.

Вкінці я дозволяю собі запропонувати, для користі своїх українських приятелів, забезпечити українським скитальцям, що не мають тепер продуктивної праці, змогу працювати в нашій країні і цим самим, використавши їхню працю, дати більше вугілля і сільсько-господарських продуктів нашій батьківщині.

відішпа Г і б б с."

М.ОЧЕРЕТ

Лист до Листів

Добрий друже! - пишу до тебе, приятель з Парижу. Цього листа ти мусиш доїсти, хоч як би тобі хотілося зхорнути його до коника. Як тобі відомо, в кінці травня чи на початку червня, вранці народним голосуванням відкинула проєкт конституції і цим все життя переставила на нові рейки. Париж хвилювався, як хвилювався разом із ним і ціла Франція. Десь через тиждень чи півтора після цього у Парижі одержано "указ" про амністію московських емігрантів, коли громадяни Російської Імперії. Знову Париж був розворушений і хоч до мене, коли підданого УНР цей "указ" і не стосувався, я всеж таки, коли випадково дістав змогу, пішов на зібрання московських емігрантів, що було організовано тут у великій залі "Взаємності". На зібранні було тисяч з чотирьох яд, але не менш тисячі залишилися де за дверима, не поспішили до залі. Зміст "указа" і коментаря до нього подавав амбасадор СРСР в Парижі, Богомолов. Кінчаючи свою промову він сказав: "Вам, емігрантам, нема в тому каяття. Ваша єдина помилка була в тому, що ви не повірили в міцність совєтської влади. Але це помилку зробив увесь світ. Тепер і ви і весь світ побачили, що ніякої іншої, ірреальної Росії не було, нема й не буде та що совєтська влада - це єдина національна російська державна влада. Совєтське правительство виконало завдання російської держави - воно вибрало во-єдине всі російські землі. Тепер воно приступило до збирання во-єдине всіх російських людей. Всіх, що повертають на "родину", родина - мати прийме, як своїх дітей."

Я поглянув навкруги і побачив, що люди цього щиро вірили, а мій скептичний розум казав мені "Богомолов є дипломат, а у всякого дипломата слова існують для того, щоб ними закрити справжній зміст. Не поспішай робити висновків і чекати за словами події, бо всі попередні факти заперечують ці слова, що це тут!" Я встав і хотів іти додому, але народу була така сила, що я не міг протиснутися і мусів залишатися далі. Козаки, що вараз осіли в бірюзових платках: "чи можна брати в собою бділі та рогагу худобу?" Інші питали: "чи можна в Росії індивідуально подивитися на дрібну дивину?" "чи можна ловити вільно рибу і коли можна, то чим?" Де інші питали: "чи можна в Росії збирати поштові марки, чи можна в'їзти до Росії любими котів?" Відно було, що московські еміг-

рання по-справжньому готує себе до становища вітальних громадян. Мені дуже кортіло запитати, чи вільно в Росії про все говорити так, як думаєш, але я був сторонньою тут людиною і не хотівся вийти до Росії і тому не мав права зайти у московської еміграції дорогого часу на чає, само собою зрозуміло, питання. Цікавились чимось питаннями: "як переказати свої оцінки, ті, що були у Франції, до нової "Родіни", бо Французі не випускають ніяких громадян". "До роботи з одержаною в попередні роки, натуралізацією", бо Французі не випускають з своєї держави своїх "верноподаних". Багато було цікавих питань, та хіба всі запам'ятаєш! Відповідали радники советського консуляту: "Ми організуємо репатріацію в такий спосіб, щоб новий советський громадянин, всім до потягу на паризькому двірці, без усяких турбот та затрат зміг опинитися через кілька днів на помешканні, яке йому підготувать заведені місцький совет то го чи іншого міста. Наблизьке валики "барахлок", збирайте з собою все, для всього вистарчить місця. Репатріація буде на скарбові кошти, митних оплат ходних. Місце побуту і рід заняття вкаже советське правительство". Як бачиш, зразок видно, що відповідь давали тільки радники консуляту, тому з охотою всьому вірю, і хто поїде до "Родіни", то так і буде. Можна ще додати, що і про їх ту речовину нічого: їх так дають.

Минав час, пройшов місяць. За цей час, між ділом, я довідався про деякі "норми" в цій справі: для "указу" потрібні гроші, здається, лише на три держави: Франції, Болгарії та Гюславії. Советське підданство, даєть усім, хто бажає повернутись на "Родіну", незалежно від попередньої діяльності. Виключення робиться лише для "явних ід та зрадників, що до війни борсалися проти "Родіни", по ворожому бою". Скрізь на зібраннях і в часописі підкреслюється, що "грехи молодості" цебто "білий рух" і, взагалі, антисоветська діяльність еміграції відійшла вже до історії, і ніхто більше цим не цікавиться, і ніхто цим більше не займається. До ж до служби у німців, то "в сенсі без вихідності положення" або в примусу та інших подібних дрібницях, то дано інструкції не звертати на це ніякої уваги. Весь час всьди підкреслюється, що хто взяв паспорт і хоче залишитись у Франції, може вільно це зробити: "ніякого примусу, нацьку, переконування нема, не буде і не може бути!" Весь "указ" ґрунтується на принципі добровільності. Більше того: всі нові

советські громадяни, що залишаються у Франції, разом з тими, що вже тут є старими советськими громадянами /чини посольства, радники консуляту, "торгпредства", військові місії, командировані та інші советські діячі/ складуть советську

колонію у Парижі. Мають бути відкриті тут такі інституції: зразкова лікарня, дитячий будинок, середня школа, будинок для старих та інвалідів, кіно, постійний драматичний театр, клуб, різні часописи, навіть, зразковий колгосп в Парижі. Старі, інваліди-портартурці, одержуватимуть пенсію, особливу перевагу матимуть учасники війни 1914-1918 років. Як бачиш, починає прояснятися: на засіданні говорили про те, що "Родина-Мати прийме, як своїх дітей!" а в дійсності починає творитися советська колонія в Парижі.

А час ішов, народ записувався, одержував паспорти і сидів у Парижі, бо списки всіх нових советських громадян відіслано до Москви, кожному там підлучать місце роботи, а відіхдається можна тільки організованими групами по 350-500 чоловік, тому репатріація почнеться значно пізніше. А тим часом, почали висувати нових діячів зі складу советської колонії в Парижі. Подпорацький /держовний і староста приходу Троїх Святителів, що на "15 Арадісман" /призначений кореспондентом московських "Ізвестій" і виявив уже не аби яку активність, відлучив своєї кореспонденції про московську еміграцію в московських "Ізвестіях", які тутешні часописи передрукують дослівно. Родін Дніпрів /призначений кореспондентом "Журнала московської, Петріархії". Кол. адмірал Вердеревський, філософ Бердяєв, мистець

Терешкович з ентузіазмом висловлюються про "вселикодушное" рішення советської Москви. Так як не було цьому ентузіазмові, коли сам, бл.п. митрополит Філофій, почувши про "указ", заплакав і проказавши "Нині отпущаєши раба Твоего", наказав по всіх церквах служити "благодарственным" молебні. Багато прислухавсь покійний цьому ентузіазмові і, коли він помер, відзначив советська Москва прислала на похорон літаком митрополита лєнінградського і новгородського - Григорія та єпископа брянського і орловського - Фотія. Цей останній, кажуть, буде призначений митрополитом всієї Західно-європейської єпархії. Похорони були пишні: крім гостей з советської Москви, ковали ще чотири тутешні єпископи, 50 священиків, чини посольства і багато інших старих і нових советських громадян. Булін, Дем'янов, Зайцев, Тіффі - залишаються на становищі

З ЦИКЛО:

Наші ПРИЯТЕЛІ

ПАНІ
Ж. КНІПЕР

В цьому п.р. прибула до УНРРА Т.555 /Вайсенбург і В/ як референт суспільної опіки та культури Москвиті ПАНІ Ж. КНІПЕР.

Завдяки своїй енергії та розумінню потреби схитальців /ДП/, за короткий час вона упорядкувала питання моральної та матеріальної допомоги ДП.

Зокрема українське громадянство у Вайсенбурзі відчувало її дію і повсякденну опіку.

Церква, школа, передмілля, культурно-освітнє та спортове життя українського табору найшли в особі п. КНІПЕР дбайливу опіку.

Одяг, доживлення дітей, шкільні підручники, бібліотека при УНРРА, пласт, є її щоденними турботами.

Крім цього, розуміння важливості праці серед еміграції - подбала про створення робітень і так: кравецька, перська, трикотарсько-вишивкова, різьбарсько-забавкова робітні сьогодні діють цілком задовільно, zatrudnючи при своїх вартатах /станках/ понад 50 осіб ДП, з яких 47 - українці.

Дбайливу опіку знаходять у п. Кніппер іноцтво і діти. Тому і не диво, що вона радо привітала факт утворення делегації Об'єднання Укр. Школяк Емігранток у Вайсенбурзі. Але спеціальну вдячність належить виразити п. Кніппер за видану допомогу громадянству в організації та улаштуванні УАШЦеркви у Вайсенбурзі.

На 24 вересня п.р. припали її іменини. З цієї нагоди достойний Союз авантаді українське громадянство, на чолі з Табуром Радом та її співпрацівниками, складає їй найкращі імениннові побажання! А замість квітів - складає 100 /сто/ РМ. на цілі українського студентства на еміграції.

1.

Рецензія

В БОРОТБІ ЗА ЄДИНИЙ ПРАВОПИС УКРАЇНЬСЬКОЇ МОВИ

(Про Український Правопис. П. Оксаненка, Азісбург 1946)

Кожна літературна мова, як культурна мова нації, характеризується тим, що вона має свої установлені загальні норми, свою вироблену зовнішню форму-свій правопис. Відомий український учений Степан Смоль-Стоцький каже: "Літературна мова - це живий соціальний продукт для загальної виміни думок, для взаємного порозуміння, а правопис - це тільки її одяг. Живий продукт сам собою все останеться однаковим, чи вбраний він у лахміття, чи в чепурну пошиту на нього під міру одягу. Кравці, покликані до того, щоб вшити до одягу, впорядкувати правопис для української літературної мови, повинні показати своє велике уміння, свій мистецький хист і смак, щоб до їх роботи ніхто не сказав, що якісь парфачі - податяйки займалися таким ділом".

Образне порівняння правопису з "одягом", як той майстром свого діла, - порівняння дуже слушне і заслуговує на увагу тому, що справді правопис - ніщо інше, як один із важливіших засобів нормування літературної мови, вироблений на узгодженні майстрами філології, добрим знанням рідної мови, її історії та діалектних особливостей. Правопис - це нормативний засіб зробити літературну мову однаково всім зрозумілою, легкою для вивчення, гарною на зовнішній вигляд. Поняття літературної мови і поняття правопису - це два споріднені поняття, які не мисляться одно без одного. Літературна мова, яка не має правопису, - це мова без нормативних показників. А норма і є той основний чинник, що визначає загальність літературної мови.

Отже, правопис мусить бути єдиний. Річ безсумнівна. І коли останнім часом на еміграції виникло майже одночасно аж кілька видань правопису, то це не означає, що існує кілька правописів. Правопис один, а тільки різними авторами (Зіжмським, Рудницьким, Ковалів, Оксаненко, Черех/по різному опрацьований. Основи ж його ті самі, той самий правопис, що його ухвалила Харківська

емігрантів. З лікарів паспортів взяло лише 2-3, що недавно закінчили навчання; кадри з лікарів не вийдуть. Зате московське духівництво майже все взяло паспортів. Там як не його не брати, коли, як казав один з радників советського консульства на зібранні, теє духівництво "тепер в советському союзі на другому місці після партії". Частина духівництва, разом з частинкою демовних діячів-мирин, в скорому часі поїде до Москви на два-три місяці, а потім-всю ву повернеться сюди, на свої приходи. Основною групою тих, що записуються на виїзд і одержали вже паспортів, а таких уже є понад десять тисяч, є колишні мілітаристи, прихильники "єдиної, не діленої", чорносотенці та різних гарунків інші "патріоти" коли Російської імперії, от ці нові громадяни й складають "кадри" советської колонії в Парижі. Московська "еміграція" переключила свою роботу тут, в Парижі, на нові рейки.

І от тепер пройшло вже більше двох місяців, емігранти записуються і записуються, все нові й нові, а кадри транспорту не не будо і, за чутками, буде не ранім, як у жовтні. Зате мириться, росте і активізується советська колонія в Парижі. Точиться боротьба за франції і на до нді з'являється нова фігура, що може пригодиться при розвигрімі; коли ж вона стане зайвою, то її легко можна буде викинути в дошки: почнеться репатріація. А тепер, прочитавши до кінця цей лист, можна жбурнути його до коша! Нас він не торкається, бо "приступили до збирання во-єдине всіх руських людей", а ми з тобою - українці!

Мій Оксан

Правописна Комісія 1928 року.

"Український Правопис" Петра Оксаненка має заступити на еміграції правопис Харківський, академічний. Та й правала цього правопису, за словами автора, "нічим не відрізняється від т. зв. академічного правопису". Правда свідатчи правопис, автор використав не й додатковий матеріал з праць О.Синявського, М.Бозняка, Г.Голоскевича, Я.Рудницького, І.Зіжмського, але це тільки свідчить про більш уніфікований характер правопису Петра Оксаненка. Власне, цей правопис найбільше відповідає вимогам нашої сучасності, коли грубо ставиться питання про єдність правописних норм для всіх українських видань, для всієї української преси на еміграції. Тут охоплені всі найголовніші розділи правопису, вклучаючи навіть окремі розділи про розділові знаки.

Книжечка має 56 сторінок. На цих сторінках автор дуже стисло, але й докладно виклав той правописний мінімум, до якого повинен мати під рукою кожний культурний працівник. Правопис має практичне значення. Автор поставив своїм завданням боротися з орфографічними розбіжностями, боротися за чистоту і культуру єдиної для всіх українських земель літературної мови. Тому не випадково найголовніші правила у нього подані в азбуку з граматику. Це означає це, що правопис може заступити й граматику? Ні, це не означає: ніякий правопис не може заступити шкільної граматики, бо правопис розкриває лише закони писання, а не закони мови взагалі. Правопис з граматику не заступає цілком граматику, а тільки вкрай орієнтує читача в правописних правилах, відтворюється в його уяві попередні знання з граматики. Отже, хто не вивчав граматики, не може користуватися й правописом. Правопис призначений для освічених уже людей, граматику - для тих, хто хоче собі здобути цю освіту, систематично вивчаючи мову, з допомогою граматики усвідомлюючи її закони.

Правопис Петра Оксаненка призначений для широких мас української громадськості. Він мусить бути настільною книжкою кожного українця, що має діло з письмом. Він призначений для тих, хто відійшов у своїй мовній практиці від норм літературного письма і пише так, як видається йому краше, а не так, як треба писати в ім'я єдності нашої національної культури.

Ми не маємо особливих принципових зауважень до "Правопису" Петра Оксаненка, окрім хіба одного істотного зауваження, яке б мало стосуватися до дисприметиків. Автор заперечує існування в українській мові активних дисприметиків теперішнього часу на -ЧИ, не зважаючи на протилежну думку, яку висловив був ще в 1943 році в статті "Українські активні дисприметимики" /Наді дні, ч.12/ і яку цілком поділяв де покійний проф. В.Сімович. Це ж думку про існування активних дисприметиків в певній синтаксичній функції /означення/ повторює й і в своїй "Граматиці", а її поділяють і інші мовознавці. Тому я вважаю за потрібне застерегти нашою науку громадськість від цієї розбіжності і звернути увагу в якийсь один бік, у бік останнього слова нашої мовознавчої науки.

Проф. П. Ковалів.

Р О З Ш У К И

- 678/ ПІХО Антім
Шфарркірхен, Авфбавлуе, Нідербайерн, ДП Лягер
пошукує
сина Михайла /нар. 1923 р., був в Мінсінгені/
3 - 3.
- 688/ ЧСЕНЬСЬКИЙ Карло
Шфарркірхен, Авфбавлуе, Нідербайерн, ДП Лягер
пошукує
сина Брія-Володимира /був в Дахау/.
3 - 3.
- 689/ ЯРЕМЕНКО Борис
Гайденау, Кр.Гарбург, Укр.Табір.
пошукує
брата ЯРЕМЕНКА Ірка /був у Відні/, ЛІТВЕНА
Сергія, ТЕМІКА Івана, БАБІРЕНКА Івана, ГОМУ-
БЕНКА Сергія та ЯРЕМЕНКА Сергія.
3 - 3.
- 691/ ПЕТРИШИН Анна
Новий Ульм, ТЕАМ 165, Бл.Е/78.
пошукує
мука Василь і сина Олександра.
3 - 4.
- 702/ БІЛИК Маркіян
Авгсбург, 3. Райнеланд. 72/74.
пошукує
матір, братів та сестер і знайомих. Інші пасо-
писи проситися передрукувати.
1 - 1.
- 710/ ЯНІВ Петро
Ровенгайм, Прінцрегенташтр. 34, УНРРА.
пошукує
СЕМКА Одиана, МАКИТИНА Павла, ДСОДІНЬСЬКОГО Ми-
хайла, КАЙДАША Семка /зі Стрийчини/.
3 - 3.
- 712/ ВОЙТЕНКО Параскева
Табір Ціренберг 6/Кассель.
пошукує
брата ЕМІЛІЯ Микола.
3 - 3.
- 715/ КАМІНЬОВА Анна
Травнштайн, Вассербургштр., Укр.Табір. Бл.5/59.
пошукує
сина Олександра /нар.1924 р., був в Трінглі-
Рудіслебен б.Арштадту/. Хто чув про нього,
проситися повідомити на поштову адресу/.
3 - 3.
- 716/ КУШНИЧ Влія /з дому БІДЛО/
Амафенбург, Піонерказерне.
пошукує
сестру БІДЛО Анну /була в Австрії/.
1 - 1.
- 717/ КУШЧИЦЬКА Анна /з дому КІТ/.
Амафенбург, Піонерказерне.
пошукує
РОМАНА Олександра з дружиною і ДИМТРИВУ Христини
/була в Брухгайм/.
1 - 1.
- 699/ ЗАХАРЧИШИН Петро
Авгсбург, Сомме-казерне, Бл.2/53.
шукає
рідних та знайомих в пов.Города Ягелонського,
ЗАХАРЧИШИН Катерину, ГЕЛИШ Григорія та МАДРИУ
Михайла.
1 - 1.
- 719/ ПАТСЬКА Марія
Авгсбург, Сомме-казерне, Бл.2/53.
шукає
рідних та знайомих в пов.Вірча.
1 - 2.
- 720/ ЗУБНО Василь
Гамбург, Нойе Грабен, ДП Лягер Фалькенберг.
шукає
брата та сестру ЗУБНИХ та знайомих з Борислава.
1 - 2.
- 721/ ГУМЕННИЙ Михайло
Авгсбург, Гінденбург-казерне, Бл.2/139. шукає
1 - 1. рідних та знайомих в пов.Зборів.
- 722/ ЗІМБРОВСЬКИЙ Василь
Лексенфельд, 21. Зальцбург, Австрія.
шукає
рідних та знайомих з Палагич-Товмачина, від-
гукніться.
1 - 1.
- 723/ ВОЙЦЕХОВСЬКИЙ Михайло
Лягер Зальцбург, Лексенфельд 4., Австрія
шукає
рідних та знайомих в пов.Теребовля.
1 - 1.
- 724/ ЗАСТАВНИЙ Ярослав
Зальцбург, Лексенфельд 21., Австрія.
шукає
рідних та знайомих зі Львова.
1 - 1.
- 725/ ЧЕПІЛЬ Василь
Зальцбург, Лексенфельд 21, Австрія.
шукає
ТРУША Степана з Висоцька.
1 - 1.
- 726/ ПОВШОК Климентій
Зальцбург, Лексенфельд 21, Австрія.
шукає
рідних та знайомих в Чорткова.
1 - 1.
- 727/ ЗАПЕРКОВНИЙ Володимир, МОНДКОВСЬКИЙ Михай-
ло, СМАГА Петро:
Зальцбург, Лексенфельд 21, Австрія.
шукають
рідних та знайомих в пов.Броди.
1 - 1.
- 728/ КОДОВА Іван
Пассав УНРРА Табір ч. 143.
шукає
знайомих та всіх, що вихали з табору Пассав
Редутенсаль 31.7.1945 р.
1 - 1.
- 729/ РОДИНА
Лаухдорф, Кр.Кавфбойрен /13 в/, Баварія.
шукає
ЧОРНОВРИВОВОГО Зенона.
3 - 3
- 730/ АВРАМЕНКО Михайло Гаврилович
Ляйпм Мюнхен.
шукає
знайомих.
2 - 2.
- 731/ ЛІВІНОВА Софія з ЛУРТИНІВ
Кобург, Шляхгофштр. 4/1.
шукає
сина Любомира, Богдана ЛІВІНА нар.1924 р./,
рідних та знайомих в Глубінка Вел. та Терно-
пільщині.
1 - 1.
- 734/ Сестра з Деарборн ЗДПА. Вістку прошу пода-
ти на адресу: СУЧІЙ Степан, Ілос Гірнберг а/
Гаарсее б.Вайльгайм. 066/ П.Еберфінг.
шукає
Харгама Осипу і Софії РЕВІЧ з Чохиня Яворівщина.